

Ái Bất Hối

Contents

Ái Bất Hối	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	6
5. Chương 5	7
6. Chương 6	9
7. Chương 7	10
8. Chương 8	11
9. Chương 9	12
10. Chương 10	13
11. Chương 11	15
12. Chương 12	17
13. Chương 13	18
14. Chương 14	19
15. Chương 15	21
16. Chương 16	23
17. Chương 17	25
18. Chương 18	27
19. Chương 19	28
20. Chương 20	29
21. Chương 21	30
22. Chương 22	31
23. Chương 23	32
24. Chương 24	33
25. Chương 25	34
26. Chương 26	35
27. Chương 27	38
28. Chương 28	40
29. Chương 29	41

Ái Bất Hối

Giới thiệu

Thể loại: cổ trang, âm áp, điền văn, đối trá thụ, nam nam sinh tử, HE. Edit: Mộng Hoa NữLâm Phi chưa từng hối hận

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-bat-hoi>

1. Chương 1

Gió nhẹ thổi mang đến sự mát mẻ cho ngày hè oi bức, trong tiểu viện, hoa sen sau một cơn mưa liên hể nở, tỏa ra một mùi hương thơm ngát say lòng người.

Bên bờ ao sen là một tuyệt sắc nam tử đang nằm trên tháp quý phi nghỉ ngơi. Kia làn da trắng nõn như ngọc, lông mày thanh tú, lông mi thật dài, mũi cao thẳng thắn, đôi môi đỏ mọng kiêu diễm vô hình trung tỏa ra mị thái vô cùng. Bóng cây loang lổ đổ trên thân mình của hắn thực giống như tiên nhân.

Mà hắn đúng là người hai năm trước đột nhiên ở trên giang hồ mai danh ẩn tích – ‘Mị vân công tử’, Thẩm Vân.

Tiểu tư bên cạnh tên Tiểu Chiêu đang chuẩn bị đi lấy một tấm chăn mỏng đắp cho Thẩm Vân, vừa quay đầu lại đã thấy một nam tử anh tuấn cao ngất đi đến, Tiểu Chiêu sau khi nhìn thấy y lập tức nói:

“Tham kiến Lâu chủ.”

Nguyên lai người này chính là Lâu chủ ‘Thập Bát Lâu’ uy chấn võ lâm Lâm Phi. Lâm Phi phát phát tay ý bảo hắn rời đi, Tiểu Chiêu hành lễ xong liền lui ra ngoài.

Lâm Phi đi đến bên cạnh Thẩm Vân, vươn ngón tay xanh xao tinh tế chạm vào khuôn mặt gầy gò tuyệt mỹ của Thẩm Vân, đôi mắt nguyên bản sắc bén nhất thời tràn đầy thâm tình nồng đậm.

Y cứ lẳng lặng như vậy nhìn Thẩm Vân, trên mặt dần dần phủ kín một tầng ưu thương nhàn nhạt, một cổ hồi hận cùng thương tiếc lại trào lên trong lòng. Năm đó y từng không chút nào thương tiếc tổn thương hắn, thương tích trên người hắn, thương tích trong lòng hắn, ánh mắt tuyệt vọng của hắn, dung nhan tái nhợt của hắn, thân hình gầy gò của hắn.....Mặc dù thật sự đã qua rất lâu, nhưng mỗi lần nghĩ đến vẫn như cũ làm cho y cảm thấy tim mình như bị đao cắt. Hơn nữa từ sau đó thân thể Thẩm Vân liền vẫn không tốt, thường thường mê man. Mỗi lần hắn mê man, trong lòng Lâm Phi liền trào ra chua xót vô hạn.

Không biết khi nào Thẩm Vân đã muốn tỉnh lại, một đôi ánh mắt tựa như ảo mộng sâu xa, nhìn Lâm Phi vẻ mặt thống khổ, biết y lại nghĩ về chuyện năm đó, đoạn tháng ngày kia chung quy đã trở thành vết thương khó có thể xóa đi trong lòng bọn họ.....

“Ai.....”

Thẩm Vân thở dài.

Tuy rằng tiếng thở dài kia rất nhẹ, nhưng cũng đã đủ để đem Lâm Phi đang lâm vào ưu thương kéo lại. Nhìn Thẩm Vân đã muốn tỉnh lại, Lâm Phi chế nhạo nói:

“Vân, người tỉnh rồi. Người a, thật sự là càng ngày càng lười.”

Thẩm Vân đứng lên nhẹ nhàng ôm lấy Lâm Phi cao tương đương hắn:

“Phi, để cho chúng ta cùng nhau quên nó đi được không?”

Nhìn đôi mắt như có thể nhìn thấu hết thấy kia, Lâm Phi ôm chặt lấy Thẩm Vân, sau một hồi trầm mặc mới tựa ở trên đầu vai Thẩm Vân nhẹ nhàng nói:

“Vân, người còn ở bên cạnh ta thật sự là quá tốt.”

Trong thanh âm dường như đã dẫn theo một chút ghen ngào.

Bọn họ cứ như vậy gắt gao ôm đối phương, cảm thụ được nhiệt độ cơ thể đối phương, nắng chiều rơi xuống trên người họ, bóng hình chiếu xuống mặt đất phẳng phất như biến thành một.

Qua một hồi lâu, Lâm Phi mới buông Thẩm Vân ra, nói:

“Vân, chúng ta đi ăn cơm đi, người nhất định là đói bụng rồi.”

Thẩm Vân cười nói:

“Hảo.”

Trên bàn cơm, Lâm Phi đối Thẩm Vân nói:

“Vân, gần đây ta có chút việc phải đi ra ngoài ba ngày, sau khi trở về ta sẽ mang người đi ra ngoài một chút.”

Thẩm Vân hơi hơi bĩu đôi môi đỏ mọng nói:

“Sự tình gì mà nhất định người phải tự mình đi xử lý a, còn muốn thời gian tận ba ngày.”

Lâm Phi đưa tay đâm đâm lên hai má phính phính của hắn, cười nói:

“Nói đi, muốn có yêu cầu gì?”

Thẩm Vân cười giống như hồ ly nói:

“Ta muốn người.”

Hắn lấy một loại ánh mắt không có hảo ý nhìn Lâm Phi, thẳng đến khi Lâm Phi bị ánh mắt của hắn nhìn đến không được tự nhiên.

Giật mình một cái liền tiếp tục nói:

“Ta muốn người làm tiểu tư cho ta một tháng để mặc ta sai phái, hơn nữa mặc kệ ta muốn người làm cái gì cũng không cho phép người phản kháng mệnh lệnh của ta. Một tháng sau cũng tuyệt đối không được quay lại trả thù ta.”

Lâm Phi cười khỏ nói:

“Vân công tử, người thật đúng là kẻ người khác thiếu người một phần, người tất đòi lại gấp mười lần a, được rồi, ta đáp ứng người.”

2. Chương 2

Ngày hôm sau, Lâm Phi sáng sớm liền xuất môn.

Y đi vào ‘Mê huyễn lâm’ của ‘Thập Bát Lâu’.

Giống như tên của nó, rừng cây này bốn phía đều tràn ngập sương khói, người đi vào, không có ai có thể đi ra. Mặc kệ như vậy vẫn có rất nhiều kẻ xông vào, nhưng kết cục đều giống nhau, không phải bị người trông coi giết chết, thì chính là chết ở trong rừng. Vì cái gì địa phương nguy hiểm như vậy còn có nhiều người đi vào đến thế? Mục đích của bọn họ đến chính là vì mật bảo của ‘Mê huyễn lâm’. Truyền thuyết nói rằng trong ‘Mê huyễn lâm’ có một sơn động, ở trong sơn động kia đều là kỳ trân dị bảo hiếm có trên thế gian, tùy tiện lấy một món đồ cũng đều có thể mang đến cho người tài phú vô cùng, có thứ thậm chí có thể thay đổi cả số mệnh.

Cho tới nay chỉ có duy nhất Thập Bát Lâu chủ là có thể đi vào ‘Mê huyễn lâm’ này. Sau khi Lâm Phi đi qua ngũ hành bát quái trận thiên nhiên của ‘Mê huyễn lâm’ rồi đi vào sơn động, y lần đầu tiên cảm tạ phụ thân lúc trước đã buộc y trở thành Thập Bát Lâu chủ, cho y một cơ hội để bồi thường cho Thẩm Vân.

Lâm Phi không thèm nhìn đến những kỳ trân dị bảo trong động mà đi thẳng đến chỗ một cái hộp gỗ. Đó là một cái hòm thuốc nhìn thực cũ nát, cùng so sánh với những thứ trong động này quả thật không hợp mắt.

Mở hòm thuốc ra, đập vào mắt y là rất nhiều bình sứ tinh mỹ, Lâm Phi từ giữa hòm lấy ra một cái bình sứ lục sắc, trên bình viết rõ ràng hai chữ ‘Nghịch Thiên’. Nhìn thoáng qua mấy cái tên, Lâm Phi lại lấy ra một bình sứ tên ‘Hoàn Chân’, sau đó liền cầm ‘Nghịch Thiên’ đổ ra một viên thuốc, viên thuốc kia giống hệt như bình sứ đều mang lục sắc, ở trong sơn động hắc ám tản mát ra tia sáng quý dị màu lục nhạt.

Lâm Phi không chút do dự đem viên thuốc nuốt xuống.

“Ngô.....”

Nhất thời tứ chi bách hải đều dâng lên một cỗ thống khổ khó có thể nói thành lời, cho dù Lâm Phi là một người vô cùng kiên nghị cũng đau đến đầu đầy mồ hôi, liều mạng cắn chặt môi ức chế tiếng kêu thảm thiết chuẩn bị thoát ra khỏi miệng, móng tay đâm thật sâu vào da thịt đến mức máu tươi tràn ra từng giọt lại từng giọt, nhưng là đau đớn này so với loại đau đớn trong cơ thể thật không bằng một phần vạn.

Lâm Phi cảm thấy thân thể giống như không còn là của chính mình, hai chân rốt cuộc chống đỡ không được sức nặng của thân thể suy sụp ngã xuống, nhưng đau đớn lại càng lúc càng tăng lên, khiến cho y càng không ngừng run run, thẳng đến lúc đau tới mức hôn mê đi y cũng chưa từng hối hận mình đã làm như vậy.

Mà lúc này Thẩm Vân đang ở trong phòng đánh đàn, biểu tình nhìn qua cũng ngày thường không hề có gì khác, nhưng tiếng đàn lại để lộ ra nôn nóng cùng bất an trong lòng hắn. Đột nhiên ‘tằng....’ một tiếng phá tan bầu không khí vốn yên tĩnh, Thẩm Vân nhìn dây đàn đứt phụt, một loại cực độ bất an liền nảy lên trong lòng, đôi mày thanh tú nhíu lại thật sâu, nhìn qua giọt máu trên đầu ngón tay liền không khỏi nhớ tới Lâm Phi.....

Ba ngày cứ như vậy bất tri bất giác trôi qua, nhưng là Lâm Phi lại chậm chạp không có trở về. Thẩm Vân biết Lâm Phi tuyệt đối sẽ không thất tín, trừ phi.....ngay tại lúc Thẩm Vân đang miên man suy nghĩ, hai ngày nữa lại trôi qua.

Chạng vạng, Tiểu Chiêu liền từ ngoài cửa vào chạy vào, vừa thở gấp vừa nói:

“Công tử.....Lâu chủ.....Lâu chủ y.....”

Thẩm Vân vỗ hán một chút, nói:

“Phi y làm sao vậy, người đến cùng là muốn nói cái gì a.”

Tiểu Chiêu nuốt một ngụm nước miếng, nói:

“Lâu chủ đã về rồi! Đang ở.....”

Không đợi Tiểu Chiêu nói xong Thẩm Vân đã bỏ chạy ra ngoài, người đang hảo hảo ngồi trong đại sảnh kia không phải người mình ngày tư đêm tưởng thì là ai.

Thẩm Vân đi qua ôm cổ Lâm Phi ghen ngào nói:

“Phi, người đại phiến tử này, ta không bao giờ tin tưởng người nữa.....người rõ ràng là nói ba ngày.....khả đến hôm nay đã là năm ngày.....ta thực sợ người.....”

Kỳ thật y sau khi tỉnh lại đã nghĩ muốn trở lại, nhưng chính mình lúc đó quả thật quá suy yếu, cho nên đành phải tu dưỡng vài ngày rồi trở về, tránh cho Vân nhìn ra điểm gì đó.

Lâm Phi chế nhạo nói:

“Ta như thế nào sẽ bị làm sao đâu, ta còn muốn làm tiểu tư cho Vân công tử kia mà, chính là chuyện này xác thực khó giải quyết nên mới có thể chậm trễ vài ngày, thực xin lỗi.”

3. Chương 3

“Người về sau nếu còn như vậy ta sẽ không thèm để ý đến người.”

Thẩm Vân nghiêm trang nhìn Lâm Phi nói.

“Vâng, tiểu tử tông của ta, ta không dám nữa.”

Lâm Phi cúi đầu giả bộ làm một bộ dáng thực ti tiện.

“Phốc.....Tốt lắm, người đừng có đùa bỡn nữa.”

Thấy Thẩm Vân nở nụ cười, Lâm Phi mới nhẹ nhàng thở ra.

“Bất quá, người như thế nào lại gầy đi nhiều vậy a, người không phải là có chuyện gì gạt ta chứ!”

Gương mặt tuyệt mỹ của Thẩm Vân đen lại.

“Ha ha, ta nào dám a, bằng không Vân công tử ngày nào đó tâm tình không tốt nháo lên rồi nhà trốn đi, không hay ho vẫn là ta a!”

Ở ngoài mặt giả bộ không đứng đắn, Lâm Phi ở trong lòng thầm kêu không xong.

“Quên đi, hôm nay tạm tha ngươi, bắt quá từ ngày mai ngươi chính là tiểu tư của ta, ha ha.”

Thẩm Vân cười thực ‘đơn thuần’.

“Vân, ta có tin tức tốt nói cho ngươi. Ta đã tìm được loại dược có thể khôi phục võ công cho ngươi.”

Tự động bỏ qua khuôn mặt tươi cười giả dối của Thẩm Vân, Lâm Phi vừa nói xong liền lấy ‘Hoàn Chân’ từ trong ngực ra.

“Thật vậy chăng?”

Tuy rằng đối với việc có thể hay không khôi phục võ công cũng không phải thực để ý, nhưng là có thể khôi phục vẫn tốt hơn, hắn cũng không nghĩ chính mình mãi được Phi bảo hộ, hắn cũng nghĩ muốn bảo hộ Phi. Hơn nữa, nếu võ công khôi phục được cũng ít nhiều có thể tiêu trừ đi áy náy trong lòng Lâm Phi.

“Đương nhiên. Ngươi xem, đây là ta từ trong cấm sơn của Thập Bát Lô lấy ra, bảo đảm hữu hiệu.”

Lâm Phi quơ quơ bình sứ trong tay nói.

Lâm Phi từ trong bình đổ ra một viên thuốc đưa tới bên miệng Thẩm Vân nói:

“Khôi phục võ công đối với thân thể ngươi cũng có lợi.”

Thẩm Vân nuốt viên thuốc vào, nhất thời một cỗ nhiệt lưu từ trong các đại huyết chậm rãi trào ra, chân khí trong cơ thể hắn liền dần dần khôi phục, nhưng là hiện tại Thẩm Vân thân thể quá yếu, không có cách nào dẫn chân khí nhập đạo đi vào đan điền, may mắn Lâm Phi giúp hắn dẫn chân khí đi, bằng không thuốc này đối với hắn chỉ có hại. Chờ bọn hắn điều tức xong, trời đã sớm là một mảnh tối đen.

Nhìn khuôn mặt Thẩm Vân trở nên hồng nhuận, Lâm Phi cảm thấy những gì vất vả đều trở nên đáng giá.

Thẩm Vân sau khi điều tức xong, nhìn Lâm Phi nói:

“Ngươi sẽ không là vì cái này mới trở về muộn đi.”

Lâm Phi không nói gì chỉ ôn nhu nhìn hắn.

Thẩm Vân vươn hai tay ôm cổ Lâm Phi, chủ động đem đôi môi đỏ mọng của chính mình hôn Lâm Phi, tinh tế hôn thêm môi y, hấp thu mật dịch trong miệng y, thẳng đến khi cả hai đều nhanh hít thở không thông mới buông y ra. Lâm Phi thở gấp đối Thẩm Vân nói:

“Hôm nay chúng ta đều mệt mỏi, ngủ đi.”

“Ân.”

Bọn họ cứ như vậy gắt gao ôm nhau thẳng đến bình minh.

Sau đó, Lâm Phi liền thực hiện lời hứa của mình, trên cơ bản y cái gì cũng đều làm hết, giúp Thẩm Vân mặc quần áo, uy hắn ăn cơm.....Ngoài ra cũng không ngờ là Thẩm Vân cũng không có mượn cơ hội lần này để chinh y.

Hiện tại thân thể Thẩm Vân đã chuyển hảo hơn rất nhiều, hơn nữa võ công khôi phục, hắn cũng có năng lực bảo hộ chính mình. Nghĩ đến chính mình cũng có thật lâu không bởi hắn ra ngoài dạo chơi một chút, cho nên Lâm Phi hướng Thẩm Vân nói muốn dẫn hắn đi Vân Nam du ngoạn. Có lẽ là lâu lắm rồi không có đi ra bên ngoài du ngoạn, Thẩm Vân nghe thấy Lâm Phi muốn mang mình ra ngoài du ngoạn liền cao hứng bổ nhào lên người Lâm Phi, nâng mặt y lên rồi hôn lung tung lên môi.

4. Chương 4

Chạng vạng mấy ngày sau bọn họ tới một trấn nhỏ ở Vân Nam. Tuy rằng địa phương rất nhỏ nhưng tràn ngập hơi thở hồi hương chất phác, cảnh sắc hợp lòng người làm cho tâm người ta cũng theo đó mà bình tĩnh. Đây cũng là lý do vì sao bọn họ chọn nơi này làm nơi dừng chân thứ nhất ở Vân Nam. Tùy ý chọn một khách điểm tạm thời đặt chân, Lâm Phi cùng Thẩm Vân dung mạo xuất sắc cùng khí chất cao quý, không thể nghi ngờ khiến cho rất nhiều người chú ý. Không thích để cho người khác quan sát, hai người chỉ có thể ném qua loa bữa tối liền trở về phòng.

Bọn họ tự tắm rửa xong rồi, Lâm Phi liền nhớ tới quyết định lúc trước của mình liền đi tới trước mặt Thẩm Vân đưa tay ôm lấy hán, đem hán thả lên giường, Thẩm Vân chính là hơi từ chối một chút liền tùy ý Lâm Phi bài bố. Từ trên trán bắt đầu, Lâm Phi một đường ôn nhu hôn xuống ở trên thực quả phần hồng trước ngực Thẩm Vân lưu luyến không thôi, không ngừng liếm cắn, thân thể mẫn cảm của Thẩm Vân liền nổi lên một mặt mặt đỏ ửng.

“Vân, ta thật sự rất yêu ngươi.”

Lâm Phi tựa như điều xà ở bên tai Thẩm Vân phun khí. Gương mặt tinh xảo của Thẩm Vân liền nhiễm thượng một mặt đỏ ửng:

“Phi, hôm nay ngươi thực quái lạ nha, phá lệ nhiệt tình đầu.....Ha ha.....”

Lâm Phi chế nhạo một chút, xả hạ đai lưng, nâng cao tay của Thẩm Vân, bắt trói nó ở đầu giường, đồng thời cũng dùng khăn lụa buộc lên che mắt hán. Thẩm Vân ngạc nhiên nói:

“Phi, ngươi muốn làm gì, mau thả ta ra.”

Lâm Phi cũng không có trả lời, ngược lại động tác trên tay càng nhanh hơn, quần áo nhất kiện nhất kiện bị cởi ra, phân thân nằm ở giữa bụi cỏ của Thẩm Vân lộ ra. Lâm Phi thân mình cúi xuống, chậm rãi đem phân thân kia ngậm vào trong miệng, bắt đầu cao thấp liếm lộn.

Thẩm Vân cảm thấy phân thân của chính mình thế nhưng bị Lâm Phi ngậm lấy, một loại thỏa mãn trước nay chưa từng có xâm nhập hán, máu không khỏi xông lên mặt, thần chí bắt đầu mê mang, nhẩn nại không được, liền khê hừ một tiếng.

Lâm Phi càng thêm ra sức, không ngừng dùng tay tìm kiếm điểm mẫn cảm trên người Thẩm Vân.

Thẩm Vân bắt đầu không tự giác lay động phần eo. Ngay tại lúc hán cảm thấy mình sắp đến cao trào, Lâm Phi đột nhiên rời miệng, cúi người từ trong đồng quần áo bên cạnh lấy ra một cái bình sứ màu lam, nắp bình vừa mở ra, toàn bộ phòng liền tràn ngập mùi hoa quế...

Thẩm Vân đỏ mặt đợi Lâm Phi xô xuyên qua, khả qua một hồi lâu, lại cái gì cũng đều không có phát sinh, Thẩm Vân có chút bất mãn Lâm Phi ngay tại thời điểm này đột nhiên dừng lại. Lại qua một lát sau, hán liền cảm thấy Lâm Phi khóa ở trên người hán, kỳ quái không hiểu Lâm Phi rốt cuộc muốn làm cái gì. Hán không nhìn thấy là Lâm Phi lúc này cả người đỏ bừng, đôi mắt nguyên bản lợi hại bị kín một tầng hơi nước, tiếng thở dốc khe khẽ từ miệng y tràn ra, ngón tay thâm nhập vào trong hậu đình của chính mình.....Một Lâm Phi luôn luôn cường giả, lúc này lại để lộ quyền rũ trước nay chưa từng có. Sau khi đã cảm thấy không sai biệt lắm, Lâm Phi không chút do dự bắt đầu cầm lấy lửa nóng của Thẩm Vân, nhắm mắt lại, lấy tay chậm rãi dẫn đường cho phân thân của Thẩm Vân. Trong đầu y hiện tại là một mảnh lộn xộn, một hồi là bộ dáng biểu tình đầy oán hận của Thẩm Vân, một hồi là Thẩm Vân đỏ mặt, bộ dáng nhắm mắt lại kính dâng, cùng với một đoạn thời gian kia bọn họ thương tổn lẫn nhau.....sau một hồi nghĩ lung tung liền cắn răng, rốt cuộc ngồi xuống.

Thẩm Vân cảm giác được phân thân chính mình thế nhưng dần dần được nội bích ấm áp bao vây, lập tức hiểu được Lâm Phi đang làm cái gì.

“Phi.....kỳ thật ngươi không cần như vậy.”

“Không quan hệ.....”

Lâm Phi cắn răng ngẩng đầu hoán khí nói:

“Không quan hệ, lập tức tốt lắm. Người có thể cho ta làm được, ta đồng dạng cũng có thể.”

“.....Đồ ngốc.”

Lâm Phi loan hạ thất lưng, thân thủ vuốt mặt Thẩm Vân.

“Ta nghĩ muốn cho người...”

Lâm Phi thanh âm ám ách nói.

Thẩm Vân ngẩng đầu muốn hôn môi y, Lâm Phi liền bắt đầu động thân.

Phân thân chôn ở trong thân thể người yêu, cảm giác nóng ẩm chặt chẽ không ngừng kích thích Thẩm Vân, hần nhẹn không được khê đâm lên một chút, Lâm Phi kêu một tiếng, sau khi cảm thấy được Thẩm Vân kích động, Lâm Phi mặt càng đỏ hơn. Đồng dạng là nam nhân, Lâm Phi biết dùng loại phương pháp nào có thể cho đối phương có cảm giác nhất. Thẩm Vân phối hợp theo tiết tấu của y, hướng phía trên đâm lên. Lâm Phi cảm giác được Thẩm Vân nhanh chóng đến cao trào, đột nhiên co nhanh nội bích, tốc độ ma sát lại nhanh hơn một chút, liền cảm thấy một trận nhiệt lưu phun vào trong cơ thể của chính mình. Đồng thời, nội bích mẫn cảm tiếp nhận kích thích, khiến cho Lâm Phi cũng không nhịn được bắn ra.

“Hô hô.....ha.....ha a....”

Lúc này, y mới phát hiện ra chính mình một thân mồ hôi đầm đìa, hai chân thừa nhận sức nặng của thân thể đã muốn tê dại hết, không thể nhúc nhích. Y ngã vào trên người Thẩm Vân nghỉ ngơi một hồi, nâng tay lên, đem khăn lụa bịt kín đôi mắt như ảo mộng kia cõi xuống, đồng thời cũng đem đai lưng ở đầu giường mở ra.

5. Chương 5

Thẩm Vân được tự do, liền nhẹ nhàng đỡ lấy bả vai của Lâm Phi, đặt y nằm xuống bên cạnh mình. Tính toán muốn tách rời địa phương gắn kết giữa hai người ra, vừa rút ra một chút, Lâm Phi liền hừ nhỏ một tiếng, không tự giác siết chặt nội bích. Phân thân vừa mới phóng thích làm sao chịu nổi kích thích như vậy, Thẩm Vân hít sâu một hơi cảm thấy khó có thể kiềm chế được, rốt cuộc bất chấp, cúi xuống đem Lâm Phi đặt dưới thân. Lại nhìn đến đôi mắt lợi hại kia của Lâm Phi, giờ phút này lại mang theo giáo hoạt chưa từng có, khê cười một tiếng, hiểu lòng không nói, liền bắt đầu một lượt công hãm mới.

Này một đêm mãn ý xuân a.

Thẩm Vân dùng khăn lụa vì Lâm Phi đang trầm ngủ lau đi bạch dịch chảy ra ở hậu đình, cẩn thận kiểm tra một chút, may mắn không có phá da chảy máu. Phân phó tiểu nhị chuẩn bị nước ấm để tắm rửa, hần sử dụng nội lực ôm lấy Lâm Phi, hướng dục đứng đi đến.

Nhẹ nhàng chà lau thân thể Lâm Phi, Thẩm Vân triu mến hôn môi cùng khuôn mặt anh tuấn của Lâm Phi. Hần hiện tại giống như một con mèo trộm thịt thành công, hành động của Lâm Phi đêm nay, không thể nghi ngờ đã mang đến cho hần sự thỏa mãn trước đây chưa từng có trên cả tâm lý và sinh lý. Thẩm Vân ôm Lâm Phi lên giường, cẩn thận lau khô bọt nước trên người y rồi mặc vào lý y, nằm xuống bên cạnh Lâm Phi gát gao ôm lấy y cùng chìm vào giấc ngủ.

Cách ngày, Lâm Phi mới sáng sớm liền tỉnh lại, nghĩ đến hành vi của chính mình hôm qua liền không khỏi đỏ mặt lên. Y phân phó tiểu nhị qua vài canh giờ nữa đưa điểm tâm lên phòng mình rồi đi ra ngoài. Kỳ thật Lâm Phi lần này đến Vân Nam cũng là vì có mục đích, vài năm này Thập Bát Lâu mặc dù ở trên giang hồ có chút uy vọng, nhưng là cây to đón gió sẽ luôn có người tìm đến gây phiền toái. Nếu là bình thường, y tuyệt không cần tự mình xử lý, nhưng là người đến khiêu khích lần này lại có thể đả thương cả hai vị Đường chủ, liền có thể thấy được người này bất phàm.

Vì không muốn để Thẩm Vân phải lo lắng, Lâm Phi cũng không có nói cho hần. Lâm Phi một bên lo nghĩ đối sách, một bên hướng phân đường tại Vân Nam của Thập Bát Lâu đi đến, ngay lúc này có một đạo ám khí bay về phía Lâm Phi. Chỉ thấy thân hình Lâm Phi chợt lóe, tiếp đó dùng hai ngón tay liền vững vàng tiếp được ám khí, khả đến lúc nhìn lại thì kia căn bản không phải ám khí mà là một viên đậu phộng.

Lúc này, từ phía sau Lâm Phi truyền đến một tiếng cười.

“Ha ha~ Thập Bát Lô Lô chủ quả nhiên là danh bất hư truyền a.”

Lâm Phi xoay người lại, chỉ thấy một thiếu niên áo trắng dựa vào tường, một đôi con ngươi đen bóng cùng Thẩm Vân có vài phần tương tự. Lâm Phi lạnh lùng nhìn hắn nói:

“Là người đã thương Đường chủ của chúng ta.”

Thiếu niên áo trắng kia cũng rất thông dong cười nói:

“Xem ra ôn nhu của người quả nhiên chỉ có Thẩm Vân là có thể hưởng thụ a ~ Ha ha~”

Lời nói của hắn làm cho ánh mắt của Lâm Phi lạnh đi vài phần. Mặc kệ có chuyện gì phát sinh, Lâm Phi cũng không nghĩ muốn để Thẩm Vân bị liên lụy, nghĩ như vậy y liền lộ ra vài phần sát khí. Chỉ thấy thiếu niên kia mũi chân điểm nhẹ một chút liền bay lùi lại mấy trượng cười nói:

“Ta cũng không phải là tìm đến tra vấn điều gì, chính là muốn hỏi mượn người một thứ tên ‘Nghịch Thiên’.”

“‘Nghịch Thiên’ là bí được của bốn môn, làm sao có thể nói cho liền cho, huống chi còn là người đã thương người của chúng ta.”

Lâm Phi lạnh lùng nói.

Nhưng thiếu niên kia cũng là một bộ biểu tình ‘ta sớm biết’, tùy tay phóng ra một vật đến tay Lâm Phi.

Lâm Phi đón lấy vật kia, sắc mặt liền khê biến.

“Người đến tột cùng là ai? Huyền thiết này chính là tín vật của Vô lâm Minh chủ.”

Thiếu niên cười vui vẻ nói:

“Kia lại như thế nào, chỉ là làm từ một khối huyền thiết mà thôi. Nếu lão nhân nhà ta không phải luôn đem chuyện con nít dối ra làm phiền ta, ta cũng sẽ không tìm đến làm phiền người. Giống như người không nghĩ để Thẩm Vân bị cuốn vào việc gì, ta cũng không muốn nhìn thấy Phong Phong nhà ta luôn sầu mi khổ kiếm a. Ai~ kỳ thật có con nít dối hay không thì làm sao, ta chỉ cần có y cũng thấy rất đủ rồi, y thật là lại không hiểu được a. Đúng rồi, đã quên nói cho người, Phong Phong nhà ta chính là tiền nhiệm Minh chủ Vô lâm Sở Lăng Phong.”

Nguyên lai người này chính là Cửu Vương gia đương kim Hoàng thượng tối sủng ái – Đông Phương Diễm. Ngay tại một năm trước tình cảm lưu luyến của hắn cùng Tiền nhiệm Vô lâm Minh chủ Sở Lăng Phong ở trên giang hồ chính là nhất đại truyền kỳ đầu. Bất quá từ sau khi Sở Lăng Phong vì Cửu Vương gia mà từ bỏ vị trí Vô lâm Minh chủ, liền không có chút tin tức gì về bọn họ.

Lâm Phi sau khi nghe Đông Phương Diễm nói xong liền hiểu ý, cười:

“Nguyên lai là như vậy a. Được rồi, ta có thể cho người ‘Nghịch Thiên’, huyền thiết này ta sẽ thu. Về sau Thập Bát Lô Lô nếu có chuyện, thỉnh ra tay tương trợ.”

Lập tức, Lâm Phi đem được bình chứa ‘Nghịch Thiên’ vẫn mang theo đưa cho thiếu niên, liền xoay người ly khai. Mà thiếu niên kia sau khi cẩn thận cất được bình đi, chỉ trong chớp mắt liền không thấy bóng dáng.

Không thể phủ nhận Lâm Phi hiện tại tâm tình tốt lắm. Việc vặt còn lại chỉ cần giao cho ảnh vệ làm là tốt rồi, y hiện tại đã có đủ nhiều thời gian để cùng Thẩm Vân dạo chơi đại giang nam bắc, hơn nữa.....

Nghĩ nghĩ một chút, Lâm Phi liền dưới chân sinh phong, triển khai khinh công thượng thừa một đường chạy trở về khách ***.

Từ rất xa Lâm Phi đã nhìn thấy khuôn mặt tuyệt mỹ của Thẩm Vân trầm tĩnh nhìn đồ ăn trước mắt, cứ như vậy nhìn tiếp chỉ sợ đồ ăn này đều sẽ kết băng. Lâm Phi đi qua cũng không nói gì, chỉ là lặng lẽ ngồi xuống bên người Thẩm Vân. Cứ như vậy không gian trầm mặc bắt đầu tràn ra, thẳng đến khi khách *** nguyên bản náo nhiệt dần trở nên lặng ngắt như tờ, có người còn thỉnh thoảng trộm ngắm bọn họ. Lúc này Lâm Phi đành phải đánh vỡ cục diện bế tắc, bằng không mọi người đều phải cùng bọn họ đói bụng.

“Khụ khụ ~ cái kia Vân a, người như thế nào lại không ăn cơm a, ta vừa rồi cũng chưa có ăn gì, chính là đi ra ngoài một chút.....”

Lời còn chưa nói xong, trên dung nhan cương nghị tuần tú liền nhiễm một mặt đỏ ửng.

Nhìn gương mặt Lâm Phi ngượng ngùng như vậy, Thẩm Vân không khỏi liên tưởng đến mị thái của y khi ở dưới thân mình tối qua, tuyệt sắc dung nhan cũng theo đó đỏ bừng lên.

Nhất thời, im lặng trong khách *** giải trừ, nhưng là bọn họ trong lúc lơ đãng biểu lộ ra phong tình cũng làm cho mọi người trong khách điểm không khỏi cũng đỏ mặt theo.

Nhất thời, người đi trên đường thấy được một kỳ cảnh như vậy, toàn bộ người trong khách *** cư nhiên ở cùng một thời khắc như vậy đỏ mặt, chuyện này ngay sau đó liền lập tức lan truyền. Thậm chí còn có người biên thành đồng dao:

‘Duyệt Lai khách *** nghênh thần tiên, xuất đôi nhập đối tình ý miên. Môi đỏ mọng nhẹ thở hai ba tiếng, Duyệt Lai xuân sắc mãn nhân gian.’

Từ đó về sau Duyệt Lai khách *** được hưởng danh tiếng toàn quốc a, đương nhiên đây là nói về sau.

6. Chương 6

Cứ như vậy, Lâm Phi cùng Thẩm Vân quyết định tạm thời dừng chân ở Vân Nam, các danh lam thắng cảnh ở Vân Nam này đều có thân ảnh họ để lại, đồng thời trong lúc này, các khách *** của Vân Nam sinh ý đặc biệt tốt, cơ bản đều là đầy chật khách. Đặc biệt, Duyệt Lai khách *** càng là đông đúc không có chỗ ngồi. Vì sao đâu? Đều là đến xem ‘Thần tiên’ a.

Bất quá mấy thứ này không hề ảnh hưởng đến Lâm Phi cùng Thẩm Vân, bọn họ hiện tại chính là thập phần ngọt ngào thích ý nha, đặc biệt đến buổi tối đều tựa như xuân phong nhập trướng kiều diễm.

“A~~”

Tiếng rên rỉ khó có thể áp chế từ trong bạc thần tràn ra, giờ phút này Lâm Phi gương mặt tuần tú ửng hồng nằm ở dưới thân Thẩm Vân, bộ vị mẫn cảm bị Thẩm Vân cố ý khiêu khích làm cho y như thế nào cũng nhịn không được phải kêu lên, y hung hăng liếc mắt trừng Thẩm Vân một cái. Nhưng Lâm Phi hoàn toàn không ý thức được bản thân mình trần trụi ở trong kích tình bị nhuộm đậm một màu phấn hồng, một đầu tóc đen mềm mại như tơ hơi rối tùy ý tản ra trên giường, hình thành nên một bức tranh cực kỳ hoặc nhân.

Nguyên bản mảy mẩy thanh trần ngập cương nghị, giờ hơi hơi nhũn lại. Kia đôi mắt bình thường luôn luôn lạnh lùng, tinh quang luôn lấp lánh như sao, lại bị bịt kín bởi một tầng hơi nước, thực liêu nhân hết sức. Hiện tại Lâm Phi, làm cho hết thấy nam nhân nào nhìn thấy y đều muốn áp đảo y, giữ lấy y mãnh liệt chiếm đoạt. Tuyệt không có ai nghĩ tới y chính là vị Thập Bát Lâu Lâu chủ lãnh huyết kia, mà y như vậy lại chỉ có mình mình nhìn thấy! Nghĩ như vậy, Thẩm Vân như thế nào còn có thể bình tĩnh được?! Thanh âm khàn khàn khẽ cười:

“Phi, người thật sự đẹp quá!”

Thẩm Vân cúi người ôm lấy Lâm Phi, hé ra đôi môi đỏ thắm hôn lên bạc thần kia.

Khi thì nhẹ nhàng ma sát, khi thì dùng sức hút, khi thì khẽ cắn, cắn một chút lại một chút như muốn nhắm nháp bạc thần mỹ vị kia.

“A! Ô

~”

Lâm Phi ở trong mộng lung chột thấy môi dưới đau xót, vừa mới mở miệng kháng nghị, cũng không nghĩ tới Thẩm Vân thừa dịp này đưa đầu lưỡi chui vào miệng, đầu lưỡi tinh tế an ủi từng chỗ, khi chiếc lưỡi linh hoạt từng chút một cuốn lấy lưỡi của Lâm Phi, Lâm Phi đột nhiên kêu ra tiếng.

“Ân

~”

Là nơi này.

Thẩm Vân cười giống hệt như ác ma, lập tức đem chiếc lưỡi linh hoạt cuốn chặt lấy chiếc lưỡi trần ngập hương vị dương cương của y, không ngừng một chút lại kích thích, để cho hắn có thể nghe được càng nhiều thanh âm liêu nhân kia của Lâm Phi.

Hai người nước bọt giao hòa cùng một chỗ, chất lỏng không thể nuốt hết chậm rãi chảy qua khóe miệng Lâm Phi rơi trên sàng đan, phá lệ *** mỹ. Giống như không chịu nổi Thẩm Vân tiên diễn phá lệ thông thả mang đến cảm giác thẹn thùng, Lâm Phi xé rách quần áo của hắn rồi sau đó đưa tay thâm nhập vào trong quần áo Thẩm Vân trả thù, bàn tay lần lên khe niết thực quả trước ngực hắn một chút, mà Thẩm Vân ngay lập tức một ngụm cắn xuống bên sườn Lâm Phi.

“A!!

người

~”

Lúc nghe thấy tiếng kinh hô của Lâm Phi lại lập tức chuyển sang cắn hút. Khi nhìn thấy cặp mắt ngập nước mê ly của Lâm Phi nhìn lại chính mình, lý trí còn sót lại của Thẩm Vân liền hơi phi yên diệt.

“Ân

~ người, a, người yêu tinh này, còn muốn tra tấn ta tới khi nào ~ cấp..A..”

Hai tay chung quanh không ngừng kích thích điểm mẫn cảm của Lâm Phi, những chiếc hôn lửa nóng không ngừng hạ xuống. Lâm Phi thở không nổi, thân thể khó chịu hơi nhấc lên, lại lơ đãng mà cọ xát Thẩm Vân.

“Đừng nóng vội, lập tức là tốt rồi.”

Đối mặt với Lâm Phi như vậy, Thẩm Vân mồ hôi như mưa rơi xuống, vội vàng bỏ đi quần áo phủ trên người y.

Tham lam nhìn Lâm phi giây phút này, khuôn mặt anh tuấn đỏ bừng, hai mắt phấp phấp thủy quang, thân thể cường tráng bị kích tình nhuộm hồng cùng tóc tai hỗn độn tán loạn cùng nhau tạo thành một hình ảnh quyến rũ đến cực điểm. Tách hai chân y ra, đem chân bông đặt dưới thắt lưng y, trong lúc Lâm Phi đang xuất thần liền cảm lấy phân thân của chính mình tiến vào nơi giữa hai chân y.

7. Chương 7

Mà lúc này Lâm Phi không thể nào chạm được đến phía trước, hết thảy cảm giác giống như không thể nào xuất ra, cuối cùng lại giống như toàn bộ chạy về phía hậu đình, dừng đạo vừa tê dại lại vừa ngứa, thực hận không thể có vật gì đi vào khuấy đảo mới thống khoái.

Có lẽ là ‘Nghịch Thiên’ đang phát huy tác dụng khiến cho hậu huyệt của mình gần đây càng ngày càng cơ khát, Lâm Phi bất giác khẽ nhíu mày.

Bất quá, này cũng chứng minh ‘Nghịch Thiên’ này quả nhiên có tác dụng thần kỳ, gần đây chúng ta phóng túng như vậy, hẳn là nhanh đi.....Nghĩ đến Lâm Phi lộ ra tươi cười hạnh phúc, càng thêm ra sức đáp lại Thẩm Vân, mà Thẩm Vân một bên tiếp tục lỏng phân thân của y, một bên từ đầu giường lấy ra một cái bình nhỏ, đem chất lỏng trong bình đổ vào tay, liền cẩn thận đưa một ngón tay thâm nhập vào trong hậu huyệt Lâm Phi, không chút nào nôn nóng nhưng kỳ dị lại mang đến cho địa phương bị sát nhập thư giải, mang đến cảm giác mãnh liệt khiến Lâm Phi vận vẹo suy nghĩ muốn nhiều hơn nhưng Thẩm Vân lo lắng y bị thương mà ôn nhu trừu sấp, chuyển động, cẩn thận khai mở nội bích kia.

Sau đó, khi động khẩu nhỏ hẹp kia không sai biệt lắm có thể không chút miễn cưỡng nào chứa được đến ba ngón tay, liền rút ngón tay của bản thân ra, đem hai chân Lâm Phi tách ra đến cực hạn, Thẩm Vân đem phân thân của chính mình chậm rãi đẩy vào.

“Nha a!!~~”

Ngay lúc Thẩm Vân tiến vào, trong nháy mắt cảm giác ma sát mãnh liệt cùng phong phú làm Lâm Phi nhin không được kêu ra tiếng.

Thẩm Vân hít mấy hơi thật sâu lấy lại bình ổn, hoãn hạ thanh âm nói:

“Đừng nhúc nhích, ta sẽ làm người bị thương. Chúng ta từ từ đến.....Đêm còn rất dài.....”

Cúi đầu, lại hôn lên bạc thần kia trần trọc hút, một bàn tay hướng nhũ thủ đã dựng đứng của Lâm Phi hơi niết, tay kia hướng đến phân thân thoáng nhuyển xuống của y bộ lộng từ trên xuống dưới, kiên nhẫn cố nén tận tình rong ruổi, chờ đợi Lâm Phi thích ứng.

Rất nhanh, Lâm Phi liền đáp lại cái hôn của hắn, hai tay bắt tri bắt giác đặt lên cổ hắn....Khi Thẩm Vân bắt đầu trừu sáp, Lâm Phi hừ nhẹ một tiếng liền bắt đầu trở nên cuồng loạn.....

Trong sa trường mông lung che dấu đi cảnh xuân vô hạn, chính là vô số tiếng thở dốc hỗn loạn, nước nử, cùng với tiếng hét chói tai làm lộ ra một phòng trần ngập không khí kiều diễm. Sau khi đã trải qua lần hoan ái không biết thứ bao nhiêu, bọn họ rốt cuộc ở trong thỏa mãn mà ôm nhau ngủ.

Sáng sớm, Thẩm Vân xốc sa trường lên đứng dậy đi ra, nhặt lên quần áo bị phân tán khắp nơi. Khoác lên trường bào, thu thập hảo tàn cục rồi mới mở cửa sổ ra để xua tán bớt đi vị đạo *** mãnh liệt, điểm thêm chút xạ hương để cho Lâm Phi thoải mái hơn, đêm qua thật sự là mệt chết y.

Nhìn khuôn mặt anh tuấn thoáng vẻ mỗi một của Lâm Phi, Thẩm Vân nghĩ như vậy. Bạc thần gọi lên một mặt tươi cười thực mở nhặt lại trần ngập hạnh phúc. Điều này làm cho Thẩm Vân giờ phút này xinh đẹp không thể nào tả xiết giống hệt như tiên tử. Đáng tiếc lại không có người nhìn thấy.....

8. Chương 8

Thời gian cứ như vậy vội vàng trôi qua, trong nháy mắt Lâm Phi cùng Thẩm Vân đã muốn đi ra ngoài được hơn hai tháng. Hai tháng này bọn họ đều hưởng thụ cuộc sống giống hệt như thần tiên. Tuy rằng không có cấm y ngọc thực cũng không có cung điện xa hoa, chỉ cần có ái nhân cùng ở chốn tiên cảnh nhân gian liễu rủ ven hồ làm bạn, cảm thụ được làn gió nhẹ phất phơ, như vậy còn gì phải cầu đâu. Nhưng là, khiến cho bọn họ không ngờ là hết thấy tốt đẹp này lại ngắn ngủi như vậy.

Hôm sau, đang lúc Thẩm Vân nằm trong lòng Lâm Phi nghỉ ngơi một chút, trong phòng đột nhiên có một đám khách không mời mà đến. Bọn họ mỗi người cầm trong tay một thanh kiếm dài ba thước trước tiên đã chiếm được thể thượng phong, có thể thấy đây chính là nhóm người được huấn luyện có tổ chức, tuyệt không phải hạng người tầm thường. Lâm Phi thoáng nhìn trên thân kiếm có khắc đồ án mặt trời cùng mây xanh, liền biết họ là thủ hạ của Vô Ảnh giáo, mà kiếm tảo nhả hơi hơi nhú lại.

Trên giang hồ không ai không biết Vô Ảnh giáo này, tuy rằng đây là giáo phái mới nổi lên vài năm nay, nhưng là lớn mạnh phi thường nhanh chóng, thế lực này đã muốn sắp uy hiếp đến Thập Bát Lâu. Nguyên bản việc này ở trên giang hồ cũng không có cái gì kỳ quái, nhưng là Vô Ảnh giáo làm việc tàn nhẫn lại khiến người ta không thể bỏ qua. Chỉ cần bị bọn họ nhắm đến, không một người nào có thể trốn thoát, lại không biết đến khi nào thì sẽ động đến trên đầu Thập Bát Lâu.

Thẩm Vân rời khỏi giang hồ đã lâu, tự nhiên không biết đến Vô Ảnh giáo này, nhưng là nhìn đến sắc mặt ngưng trọng của Lâm Phi cũng đoán được, đám người này là không đơn giản.

Chỉ thấy Lâm Phi cùng Thẩm Vân thông dong đứng lên đối mặt bọn người kia lạnh lùng nói:

“Không biết chư vị đột nhiên tới thăm là có chuyện gì?”

Thủ lĩnh trong đám người kia liền cung kính đối Lâm Phi nói:

“Giáo chủ nhà ta muốn mời Lâu chủ đến làm khách.”

“Nếu, bản Lâu chủ không đáp ứng đâu.”

Thanh âm của Lâm Phi lạnh đi vài phần.

“Nếu là nói như vậy. Vậy.....đắc tội.”

Người nọ đột nhiên giơ kiếm lên hướng Lâm Phi tấn công, đám người còn lại được huấn luyện bài bản liền chia làm hai tổ, trong đó hai người đối phó Thẩm Vân, năm người còn lại tập trung đối phó Lâm Phi.

Nhất thời trong phòng liền vang lên tiếng đánh nhau ầm ỹ, tuy rằng vài người này đều là cao thủ nhất lưu nhưng đối Lâm Phi mà nói cũng không thể tạo thành uy hiếp gì quá lớn. Nhưng là không biết vì cái gì, Lâm Phi chỉ mới dùng một chút nội lực, trong bụng liền ầm ầm truyền đến đau đớn, vì thế không khỏi có chút quá sức.

Mà Thẩm Vân võ công vừa mới khôi phục không lâu, lập tức phải đối phó với hai cao thủ nhất lưu hiển nhiên lực bất tòng tâm. Không cẩn thận sơ sẩy một chút, mắt nhìn thấy thanh kiếm kia sắp sửa xuyên qua ngực Thẩm Vân, may mắn bị hắc chạt vật né được.

Khả Lâm Phi lại bởi vì thấy hết thấy cảnh này mà chân khí ở trong cơ thể nhất thời trở nên tán loạn, bụng truyền đến một trận đau đớn bén nhọn khiến cho động tác của y bị kiềm hãm, hắc y thủ lĩnh kia liền thừa cơ điểm trúng hắc điểm huyết của Lâm Phi khiến y ngất đi.

Hắc thủ lĩnh kia liền đem Lâm Phi ôm lấy, khai triển khinh công thượng thừa ly khai trước, những người khác cũng lục tục theo hắc thủ lĩnh đi. Thẩm Vân lập tức đuổi theo, nhưng bởi vì đang nóng vội mà lộ ra sơ hở, bị một người trong đó đánh một chưởng, phun ra một ngụm tiên huyết, nhất thời choáng đầu hoa mắt, đợi đến khi định thần lại, làm sao còn thấy được bóng dáng của bọn họ.

“Phi!...”

Trong đêm tối mịt mùng, tiếng gào của Thẩm Vân là thê lương tuyệt vọng như vậy, làm cho người nghe thấy không khỏi là chã rơi lệ.

9. Chương 9

Vô Ảnh Lâu là tổng đàn của Vô Ảnh Giáo, các vị nhất định sẽ kỳ quái vì cái gì tổng đàn của giáo này lại minh lục trương đảm tên là Vô Ảnh Lâu đầu, như vậy không phải là hướng toàn bộ giang hồ tuyên cáo đây chính là trung tâm của giáo sao. Đây là bởi vì Vô Ảnh Giáo Giáo chủ không chỉ tàn nhẫn, hơn nữa lại vô cùng cuồng ngạo, cho dù là toàn bộ giang hồ hắc cũng không để vào mắt. Vô Ảnh Lâu bộc lộ khả năng như vậy, trên giang hồ tự nhiên là có một số cái gọi là chính nghĩa chiến sĩ tiến đến khiêu khích, nhưng là những người đó không có một ai có thể còn sống trở về, kể cả là danh môn cao thủ cũng không ngoại lệ. Mà giờ phút này Lâm Phi chính là đang mê man ở trong U Minh Các của Vô Ảnh Lâu, tuy rằng sắc mặt tái nhợt, nhưng hô hấp vững vàng chứng tỏ y không có gì đáng lo ngại. Về phần vì cái gì y còn không có tỉnh lại, này cũng chỉ có thể là do bên trong tiểu các lịch sử tạo nhả này tràn ngập chung quanh là nhiếp hồn hương là có thể giải thích.

Một cơn gió nhẹ thổi qua làm lay động mấy tấm màn bằng lụa xanh mỏng, đột nhiên bên giường Lâm Phi xuất hiện một nam tử, một nam tử một thân cẩm bào màu đỏ xinh đẹp. Mà người này, chính là Vô Ảnh Giáo Giáo chủ Ảnh Vô Song.

Hắn có được tuyệt sắc dung nhan tương xứng với Thẩm Vân, khả lại hoàn toàn bất đồng. Nếu nhất định phải đem bọn họ ra so sánh, kia Thẩm Vân chính là Thiên Sơn tuyết liên cao nhã khiến cho người ta không thể không tôn trọng. Mà Ảnh Vô Song lại chính là hoa thuốc phiện, xinh đẹp mịn hoặc lại kịch độc vô cùng. Hắn cứ lẳng lặng đứng như vậy ở bên giường, ngón tay vân vê một viên dược màu đỏ, một đôi mắt giống như ngọc lưu ly hắc sắc sâu không thấy đáy, làm cho người ta đoán không ra hắn là đang suy nghĩ cái gì.

Lúc này, bóng đen bên ngoài cửa sổ tựa hồ là do dự một chút, sau đó liền tiến vào trong các quỳ gối bên người Ảnh Vô Song, tập trung nhìn kỹ chính là hắc y thủ lĩnh ngày đó. Làm cho người ta kinh ngạc là y cùng Lâm Phi có dung nhan giống hệt nhau, quả thực giống hệt như một cặp huynh đệ song sinh.

Một lát sau, y chậm rãi mở miệng:

“Giáo chủ, ngài thật sự muốn làm như vậy sao, ‘Vong Trần’ này nếu vạn nhất có chút sai lầm gì, vậy...”

Y còn chưa nói xong, Ảnh Vô Song liền hơi nhíu mày lạnh lùng nói:

“Từ khi nào chuyện của bản Giáo chủ cũng đến phiên người lảm miệng? Nghị, đừng nghĩ rằng người là đặc biệt, hiểu chưa?”

Ảnh Nghị cúi đầu, tóc dài lòa xòa trên trán che khuất ánh mắt của y, cũng che khuất chua xót trong mắt y. Y đáp một câu:

“Vâng.”

Liền đứng dậy rời đi.

Lúc này Ảnh Vô Song lại thản nhiên nói một câu:

“Đem mặt nạ của người cất đi, về sau không cần nữa.”

Nghे một câu như vậy, thân ảnh cường kiện của Ảnh Nghị dường như hơi cứng lại một chút, lại đáp một câu:

“Vâng.”

Liền biến mất khỏi phòng.

Mặc cho ai cũng đều nghe ra áp lực ở trong thanh âm kia, nhưng là Ảnh Vô Song ngoảnh mặt làm ngơ. Sau khi Ảnh Nghị rời khỏi phòng, y lại tiếp tục công tác thủ vệ.

Nhưng là, trong đầu y vẫn không ngừng vọng lên câu nói kia của Giáo chủ. Rõ ràng biết người Giáo chủ yêu chính là Lâm Phi, chính mình bất quá chỉ là một thể thân thôi. Hiện tại Giáo chủ đã có chính chủ rồi tự nhiên sẽ không cần y, rõ ràng đã sớm biết là sẽ như vậy, khả vì cái gì tâm vẫn đau như vậy đâu.

Lúc này gió nhẹ cuốn lên một mảnh lá rụng chậm rãi bay xuống bên chân Ảnh Nghị, y cúi người nhặt phiến lá cây kia lên, nhìn cây cỏ nguyên bản tươi tốt trong đình viện bắt đầu có dấu hiệu héo rũ. Nguyên lai trong bất tri bất giác, mùa thu đã muốn đến rồi. Khả chính mình đến bây giờ mới cảm giác được mùa thu, rét lạnh kia chính là đang nhắc nhở mình đây chính là thời điểm đi ra khỏi mộng ảo sao?

Ảnh Nghị bên môi gợi ra tươi cười có chút chua xót cùng bất đắc dĩ. Gió thu rét lạnh quán quanh Ảnh Nghị, thổi tung tóc của y rồi vờn quanh, Ảnh Nghị nâng tay lên buông phiến lá rụng kia ra để nó tùy theo gió mà bay đi.

=====

10. Chương 10

Đợi đến khi cửa đóng lại, Ảnh Vô Song liền cúi xuống vuốt nhẹ lên khuôn mặt cương nghị của Lâm Phi, chậm rãi chuyển xuống cằm cổ rồi xẹt qua phần ngực. Cuối cùng lại ở bụng, ánh mắt nguyên bản ôn nhu đột nhiên trở nên âm ngoan. Ảnh Vô Song nắm cầm Lâm Phi hung hăng nói:

“Phi, chẳng lẽ người yêu Thẩm Vân như vậy sao? Hẳn có cái gì tốt, khiến cho người cam nguyện ở dưới thân hần. Thậm chí.....”

Ảnh Vô Song trong ánh mắt chợt nổi lên sát khí, bàn tay đặt ở trên bụng Lâm Phi cũng đột nhiên tăng thêm lực đạo.

Lâm Phi đang ngủ say tựa hồ cảm thấy khó chịu cùng nguy hiểm mà nhúu mày khẽ bật ra một tiếng hừ nhẹ, nghe được thanh âm của y, Ảnh Vô Song như bừng tỉnh, bàn tay thả lỏng lực đạo lại trở nên nhẹ nhàng. Hần trèo lên giường nằm xuống chỗ trống bên người Lâm Phi, bên miệng gợi lên một nụ cười tà khí nói:

“Không cần lo lắng, ta sẽ lưu lại tiểu quỷ này, nó về sau e rằng chính là lợi thể đàm phán duy nhất giữa ta và người đầu. Công cụ hữu dụng như vậy ta sẽ giữ, về phần Thẩm Vân.....Ha ha, ta sẽ hảo hảo chiêu đãi hần.”

Tiếp theo Ảnh Vô Song liền đem viên thuốc màu đỏ kia đặt vào trong miệng, cúi người xuống hôn lên môi Lâm Phi, niết mở khớp hàm đem lưỡi tham nhập vào trong miệng y, đưa viên thuốc đến thẳng chỗ sâu trong yết hầu y, thẳng đến khi Lâm Phi xác định có phản ứng tự nhiên nuốt viên thuốc vào liền chuyển sang ôn

nhu liếm hôn, tinh tế vẽ lên hình dáng đôi môi của y. Mái tóc đen mềm mại của Ảnh Vô Song buông xuống cùng mái tóc đen rối tung trên giường của Lâm Phi dây dưa cùng nhau, tựa hồ chứng tỏ mối liên hệ không rõ giữa bọn họ sau này.

Dần dần Lâm Phi mở mắt ra, nhưng là trong mắt không có chút tiêu cự, mờ mịt nhìn lên đỉnh màn. Ảnh Vô Song chậm rãi rời khỏi môi Lâm Phi, nhìn ánh mắt của Lâm Phi gần từng tiếng:

“Lâm Phi, nhớ kỹ từ nay về sau người chính là người của Ảnh Vô Song ta, trong thế giới của người chỉ có ta cùng đứa nhỏ của chúng ta. Nhớ rõ chưa?”

“Vâng.”

Lâm Phi máy móc đáp một tiếng.

“Tốt lắm, hiện tại người tiếp tục ngủ đi.”

Lâm Phi liền nhắm hai mắt lại rồi chìm vào ngủ sâu.

Nhẹ nhàng vỗ lên khuôn mặt của Lâm Phi, Ảnh Vô Song ôn nhu nói:

“Phi, hôm nay trước hết buông tha người. Chúng ta còn nhiều thời gian, ha ha.....”

Nói xong liền đứng dậy ly khai U Minh Các.

Ảnh Vô Song sau khi trở lại nơi ở của mình là Bích Lạc Cư liền gọi Ảnh Nghị tới. Lúc này hắn một kiện quần áo tùy ý mở ra nằm ở trên giường, nhìn Ảnh Nghị đang quỳ gối trước mặt mình đã muốn khôi phục diện mạo thực sự.

Tuy rằng so với Lâm Phi tuần mỹ cương nghị có kém hơn một chút, khả năng vậy cũng không tính là khó coi, thực ra là một khuôn mặt đôn hậu này khiến cho nữ nhân có cảm giác rất an toàn. Không biết qua bao lâu, Ảnh Vô Song chính là lẳng lặng nhìn y, mà Ảnh Nghị cũng chỉ là yên lặng cúi đầu quỳ gối ở nơi đó.

Y đã muốn không có dũng khí đi nhìn thẳng người y sở yêu kia, khi tay hạ cái diện cụ kia xuống, trong lòng y liền cái gì cũng không còn. Điều này y so với bất kì kẻ nào cũng đều rõ ràng, giống như là sau một năm về trước, Ảnh Vô Song nhẹ giọng nói:

“Nghị, lại đây.”

Ảnh Nghị dừng một chút rồi vẫn là đứng dậy đi đến bên giường. Vừa muốn quỳ xuống, trong giây lát một cổ lực đạo mạnh mẽ đem chính mình kéo lên, sau một trận thiên toàn địa chuyển phục hồi tinh thần lại, y đã muốn bị Ảnh Vô Song đặt ở dưới thân. Trong nháy mắt kia y liền hiểu được Ảnh Vô Song muốn làm cái gì, Ảnh Nghị cười khổ, có lẽ khối thân thể này vẫn còn hữu dụng đi.

Ảnh Vô Song cái gì cũng không nói thô bạo xé rách quần áo của Ảnh Nghị, thô bạo cắn lên làn da màu mật ong của y, ở trên làn da thập phần co dãn kia lưu lại dấu vết của chính mình, có nơi còn chảy ra máu tươi. Chất lỏng đỏ tươi kia càng khơi dậy trong Ảnh Vô Song vô số ý niệm thi ngược.

Hắn kéo quần áo của Ảnh Nghị xuống, ngón tay xanh xao thon dài không chút lưu tình tham nhập vào trong mật huyết kia.

“Ngô.....”

Bởi vì bị công kích bất thành linh khiến cho Ảnh Nghị khó chịu phát ra tiếng rên nho nhỏ. Nghe tiếng kêu của Ảnh Nghị, nhìn thấy y biểu tình khó chịu, Ảnh Vô Song đột nhiên ngừng lại, ngón tay từ trong mật huyết của Ảnh Nghị rút ra rồi lạnh lùng nói:

“Xoay người sang phía khác, bản Giáo chủ không nghĩ muốn nhìn mặt của người.”

Ảnh Nghị cả người đột nhiên trở nên cứng ngắc một chút, nhưng vẫn là nghe lời xoay người sang phía khác.

“A.....”

Thân mình vừa chuyển qua, Ảnh Nghị liền cảm giác được phân thân thô to của Ảnh Vô Song một tắc lại một tắc xâm nhập vào, mật huyết không được khai phá đầy đủ truyền đến xé rách đau đớn, chính mình

giống như cả người bị xé làm hai nửa, đau đớn như vậy làm cho Ảnh Nghị thế nào cũng nhin không được kêu lên.

“A.....Ngô.....”

Ảnh Vô Song nhanh chóng nắm lấy thất lưng gầy gò của Ảnh Nghị rồi cuồng mãnh liệt động.

“A.....Ân.....Ngô.....”

Hành động như vậy càng tăng thêm thống khổ của Ảnh Nghị, nhưng Ảnh Nghị liền lập tức cắn lấy tay mình, ngăn cản chính mình càng phát ra nhiều thanh âm hơn. Mà Giáo chủ, nhất định cũng không muốn nghe thấy thanh âm của mình đi. Vết máu đỏ tươi từ chỗ gắn kết của bọn họ dọc theo đùi Ảnh Nghị chảy xuống, Ảnh Nghị cũng không biết mình là như thế nào có thể vượt qua, chỉ cảm thấy thời điểm mình sắp hôn mê đi.....

“A.....Phi.”

Ảnh Vô Song rút cuộc ở trong cơ thể của y phóng ra tinh hoa nóng hổi.

11. Chương 11

Ảnh Vô Song nằm ở trên người Ảnh Nghị thở dốc trong chốc lát, liền đem phân thân đã muốn mềm rũ xuống rút ra, cùng theo đó tràn ra là hỗn hợp đại lượng máu cùng bạch trọc.

Nhìn chất lỏng này cùng cánh tay loang lổ vết máu của Ảnh Nghị, Ảnh Vô Song không khỏi nhíu lại đôi mi thanh tú. Không biết vì cái gì, nhìn đến đôi mắt nguyên bản giống như hắc ngọc lưu ly của Ảnh Nghị giờ phút này trở nên mê ly, nhìn đến bên đôi môi dày kia có lưu lại vết máu, tâm của Ảnh Vô Song dường như như có thật nhiều gợn sóng.

Bất quá kia cũng chỉ là trong nháy mắt, Ảnh Vô Song liền khôi phục lại lạnh lùng ban đầu. Biểu tình vừa rồi giống như chỉ là một hồi ảo giác.

Ảnh Vô Song tùy ý khoác lên một kiện nội y, lạnh lùng mở miệng nói:

“Nghị, ngày mai bản Giáo chủ muốn toàn bộ giang hồ đều biết Vô Ảnh Giáo Giáo chủ muốn thú Thập Bát Lô Lô chủ.”

Thân mình Ảnh Nghị hơi đông cứng lại một chút, không bao lâu sau liền đứng dậy, thông thả mặc quần áo xong liền cúi đầu quỳ gối trước mặt Ảnh Vô Song nói:

“Vâng, thuộc hạ đi làm ngay.”

Ảnh Vô Song nhìn Ảnh Nghị một hồi lâu rồi thản nhiên nói:

“Không cần, ngày mai hãy đi đi. Nghị, ngẩng đầu lên.”

Ảnh Nghị chậm rãi ngẩng đầu lên. Ảnh Vô Song liền đưa khuôn mặt yêu diễm lại gần rồi vươn lưỡi liếm đi vết máu bên môi Ảnh Nghị, sau đó lại ở trên môi hạ một cái hôn nhẹ như chuồn chuồn lướt nước rồi nói:

“Đi xuống đi.”

Ảnh Nghị đáp lời:

“Vâng.”

Sau đó đứng dậy rồi đi. Ai ngờ đột nhiên hai chân như nhũn ra rồi ngã về phía trước. Ngay tại một khắc kia Ảnh Nghị nghĩ đến mình sẽ ngã ở trên mặt đất, liền có một cánh tay tinh tế lại tràn ngập sức mạnh đưa ra đỡ y. Ảnh Nghị bối rối đứng thẳng người lên nói một câu:

“Đa tạ Giáo chủ.”

Liền rời khỏi Bích Lạc Cư.

Mà ở bên kia, Thẩm Vân sau khi Lâm Phi bị bắt đi lập tức cầm huyền thiết đi Vô Nhai Sơn Trang, đến nơi tiền Vô Lâm Minh Chủ đang ở. Nguyên bản huyền thiết kia là do Lâm Phi giữ lại đưa cho Thẩm Vân dùng để phòng thân, ai ngờ người đầu tiên cần đến nó lại chính là Lâm Phi, Thẩm Vân bên môi gợi lên chút tươi cười chua xót, khuôn mặt tuyệt mỹ mang theo vẻ tiêu tụy, đôi mày nhíu chặt làm cho người ta nhìn không được muốn đưa tay lên vuốt phẳng cho hắn.

Ngày ấy sau khi kể rõ sự tình cho người tự xưng là tiền nhiệm Vô Lâm Minh Chủ Sở Lăng Phong cùng ái nhân của y là Đông Phương Diễm, Thẩm Vân liền được an bài ở khách phòng chờ tin tức.

Nhưng Thẩm Vân làm sao có thể ngồi yên được, rất có khả năng khi mình còn đang nghỉ ngơi chờ đợi, Lâm Phi đang bị người tra tấn a. Mỗi lần nghĩ đến điều đó, Thẩm Vân như thế nào cũng không thể làm cho chính mình bình tĩnh trở lại.

Ngay khi Thẩm Vân định tự mình đi ra ngoài tìm manh mối thì Đông Phương Diễm đến. Nhìn sắc mặt ngưng trọng của hắn, tâm Thẩm Vân cũng không nhịn được gấp gáp lên.

Đông Phương Diễm ngồi xuống cạnh bàn thở dài nói:

“Căn cứ vào manh mối người cung cấp ngày hôm ấy, Lâm Phi tám phần là bị người của Vô Ảnh Giáo bắt đi. Vô Ảnh Giáo là môn phái mới quật khởi vài năm gần đây, nhưng cũng là một cái tồn tại khó giải quyết a.”

Thẩm Vân không đợi Đông Phương Diễm nói xong liền đứng dậy đi ra ngoài, Đông Phương Diễm liền thân thủ giữ chặt hắn:

“Người muốn đi đâu? Vô Ảnh Giáo kia cũng không phải là nơi người nói đi liền đi, người không biết có bao nhiêu võ lâm cao thủ chết ở đó sao? Người cứ đi như vậy đừng nói là cứu y, căn bản chính là đi chịu chết, chúng ta cần bàn bạc kỹ càng hơn.”

Khả trả lời hắn chính là ánh mắt kiên định của Thẩm Vân. Ngay tại thời điểm hai người đang giằng co, một nam tử ôn nhu giống như xuân phong mà không mất đi kiên nghị cùng dáng vẻ cao cao tại thượng đi đến đối Đông Phương Diễm nói:

“Diễm, người trước hết dẫn hắn đi xem đi. Phần tâm tình này người chắc chắn cũng hiểu rõ. Lúc này không ai là có thể có biện pháp ngăn cản hắn.”

Đông Phương Diễm liếc mắt một cái thật sâu nhìn Sở Lăng Phong, chậm rãi buông tay ra, thản nhiên nói:

“Hảo, ta mang người đi.”

Sau đó đi đến bên người Sở Lăng Phong ôm lấy thắt lưng y, ở trên gương mặt y nhẹ nhàng hạ xuống một cái hôn rồi nói:

“Phong Phong, ta rất nhanh sẽ trở lại.”

Mà Sở Lăng Phong cũng là ngay lập tức cấp cho Đông Phương Diễm một nụ cười ôn nhu.

Một hồi lâu sau, Thẩm Vân cùng Đông Phương Diễm đã đứng trên đỉnh của Kinh Linh sơn, Đông Phương Diễm chỉ vào phía trước của một đoạn nhai nói:

“Nơi đó là Vô Yến nhai, cũng chính là trung tâm của Vô Ảnh Lâu. Nhìn thấy rừng rậm bao chung quanh Vô Yến nhai không? Ở đó có một con đường duy nhất tiến vào Vô Ảnh Giáo. Phiến rừng kia quanh năm chìm trong mây mù vốn là rất khó đi, hướng chỉ người của Vô Ảnh Giáo ở trong đó thiết kế vô số cơ quan, so với nói những võ lâm cao thủ kia là bị Vô Ảnh Giáo tiêu diệt, không bằng nói bọn họ đại bộ phận đều chết ở trong cánh rừng đó. Trừ bỏ người của Vô Ảnh Giáo, cơ hồ không có ai có thể sống sót mà xuất nhập nơi đó. Thẩm Vân, tâm tình người hiện tại ta có thể lý giải, bởi vì ta cũng đã từng trải qua cảm giác đó. Tuy vậy ta biết người là một người thông minh, hy vọng người có thể bình tĩnh một chút.”

Mà Thẩm Vân vẫn là gắt gao nhìn về phía đỉnh núi kia, giống như phải tìm ra một thân ảnh quen thuộc. Rõ ràng là biết y ở chỗ này, nhưng lại không có biện pháp tới gần.

Giờ phút này, Thẩm Vân vì sự vô năng của chính mình mà thực sâu sắc cảm thấy bất đắc dĩ. Thẩm Vân nhắm hai mắt lại, hít sâu một hơi rồi chậm rãi thở ra. Nhìn ánh mắt của Thẩm Vân, Đông Phương Diễm biết hắn đã muốn tĩnh táo lại.

Một lát sau, Thẩm Vân thản nhiên mở miệng nói:

“Chúng ta đi thôi.”

Ngựa từng bước phi thật nhanh, gió rét đông lạnh thổi qua giống như muốn cắt nhỏ hai bên má hần. Hần lại không ngừng ở trong lòng hồ hét:

“Phi~ Phi~ chờ ta, ta nhất định cứu ngươi ra, chờ ta! Trước lúc đó ngươi nhất định không thể có việc gì a! Phi~”

12. Chương 12

Cách ngày, toàn bộ giang hồ đều trở nên huyền ảo, cả đám người quần tam tụ ngũ cùng tập hợp lại một chỗ thì thầm nói riêng với nhau, mà trong tay bọn họ đều có một phong thiệp mời.

“A, Phương huynh ngươi cũng nhận được sao? Đây rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra a?”

“Ngươi hỏi ta ta như thế nào biết được a, thiệp mời này cũng là sáng nay quần gia của ta đưa cho.”

“Tiêu huynh, ngươi nói Thập Bát Lâu này cùng Vô Ảnh Giáo rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra a, rất hoang đường đi.”

“Mau câm miệng của ngươi lại đi, trên giang hồ nơi nơi là cơ sở ngầm của Vô Ảnh Giáo, cẩn thận lại làm mất cái mạng nhỏ đó. Ngươi quần bọn họ thế nào, đã nhận được thiệp mời này rồi, cũng chỉ có cách là tham gia thôi.”

“.....”

“.....”

Mà lúc này, đám người Thẩm Vân bọn họ đang ở trong đại sảnh thương nghị xem nên tiến vào Vô Ảnh Giáo như thế nào.

“Lão gia, lão gia.....”

Chỉ thấy lão quần gia của Vô Nhai Sơn Trang là Phúc bá hoang mang khẩn trương chạy vào.

Nghiêm nhiên là một chủ nhân khác của Vô Nhai Sơn Trang, Đông Phương Diễm hơi hơi nhíu mi nói:

“Phúc bá, có chuyện gì mà hoang mang khẩn trương như vậy. Trời muốn sụp sao?”

Phúc bá kính cẩn cúi đầu nói:

“Không phải, không phải.....Chính là, ai~ người xem cái này rồi sẽ biết.”

Nói xong còn lo lắng liếc mắt nhìn Thẩm Vân một cái, rồi mới cầm thiệp mời trong tay giao cho Sở Lăng Phong.

Sở Lăng Phong sau khi xem xong không khỏi nhíu lại đôi mày kiếm, Đông Phương Diễm tò mò liền nghiêng qua xem, vừa nhìn thấy cũng không khỏi ngây ngẩn cả người. Thẩm Vân thấy bọn họ phản ứng như vậy cũng đi qua nhìn một chút, vừa mới nhìn đến nội dung trên thiệp mời liền không dám tin lắm bầm:

“Tại sao có thể như vậy?”

Chỉ thấy trên thiệp mời viết: ‘Đầu tháng năm này, ta Vô Ảnh Giáo Giáo chủ Ảnh Vô Song sắp sửa thú Thập Bát Lâu chủ vi thê, hai bên sau khi cưới hỏi tự nhiên sẽ vì võ lâm tạo phúc. Hy vọng các vị vui lòng đến tham gia hôn lễ, Vô Ảnh Giáo ta tự nhiên sẽ hảo hảo khoản đãi các vị. – Vô Ảnh Giáo Giáo chủ Ảnh Vô Song.’

Thẩm Vân không thể tin nổi nói:

“Không, này không phải là sự thật. Nhất định là Ảnh Vô Song kia ép buộc Phi cùng hần thành thân, ta muốn đi cứu y.”

Nói xong liền đi ra ngoài, hẳn không thể nghĩ được Vô Ảnh Giáo bắt đi Phi cư nhiên chính là vì mục đích này.

Phúc bá chỉ cảm thấy một trận hoa mắt, Sở Lăng Phong đã muốn ngăn ở trước mặt Thẩm Vân nói:

“Thẩm công tử, ta biết ngươi hiện tại thực lo lắng cho Lâm Lâu chủ, nhưng là hôm qua ngươi cũng thấy rồi, đơn thương độc mã căn bản là không có khả năng xông vào Vô Ảnh Giáo, càng đừng nói đến việc cứu người. Nhưng đại hôn này chính là lại cho chúng ta một cơ hội, việc chúng ta hiện tại có thể làm cũng chỉ có chờ đợi, đợi đến đầu tháng sau tiến được vào Vô Ảnh Giáo rồi thì tất cả sẽ đều trở nên dễ dàng. Mong rằng Thẩm công tử ngươi cân nhắc thật kỹ càng a.”

Nghe Sở Lăng Phong nói xong, Thẩm Vân giống như bong bóng xì hơi ngồi phịch xuống ghế, gương mặt xinh đẹp lộ ra vẻ thống khổ. Đông Phương Diễm cùng Sở Lăng Phong thấy hẳn như vậy liền cùng nhau kéo Phúc bá rời đi.

Sau khi trở lại phòng của bọn họ, Đông Phương Diễm mạnh mẽ từ sau lưng ôm lấy Sở Lăng Phong, cười gượng một tiếng:

“Thẩm Vân này trên giang hồ cũng coi như là một nhân vật truyền kỳ, mỗi người đều nói hẳn dung mạo sánh Phan An, cơ trí so Gia Cát. Ta thế nhưng thật không nhìn ra hẳn làm sao giống như Gia Cát, luôn xúc động như vậy.”

Sở Lăng Phong nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay đang đặt bên hông mình của Đông Phương Diễm nói:

“Cái này gọi là quá quan tâm tất loạn, người a, chung quy cũng là bởi vì một chữ tình.”

Đông Phương Diễm lẳng lặng ôm Sở Lăng Phong, chậm rãi đưa tay qua bụng y nhẹ nhàng xoa.

Cảm thụ được cảm xúc của Đông Phương Diễm, Sở Lăng Phong đậm cười nói:

“Mới có hai tháng, còn chưa sờ ra được gì đâu.”

Đông Phương Diễm đem Sở Lăng Phong quay về phía mình nói:

“Không, ta có thể cảm nhận được, tiểu sinh mệnh kia thuộc về chúng ta có trái tim đập thực mạnh mẽ, Đây chính là kết tinh tình yêu của chúng ta a. Các người đều là bảo bối tối quan trọng của ta.”

Sở Lăng Phong ôn nhu nói một câu:

“Ngu ngốc.”

Trong phòng nhất thời tràn đầy một cỗ hương vị tên là hạnh phúc.

13. Chương 13

Khi Lâm Phi lần thứ hai tỉnh lại, y nhìn thấy đầu tiên chính là một nam tử xinh đẹp đang ngủ say giống như hài đồng, mà mình thì đang bị hắn ôm chặt trong lòng.

Ảnh Vô Song cảm thấy hô hấp của người ở trong lòng có biến hóa, biết y đã muốn tỉnh, liền chậm rãi mở mắt ra nói:

“Phi, ngươi tỉnh rồi. Hiện tại vẫn còn sớm, còn có thể ngủ thêm một lúc nữa a.”

Lâm Phi ngơ ngác nhìn Ảnh Vô Song một lúc, đột nhiên gọi một tiếng:

“Vô Song.”

Ảnh Vô Song cúi đầu cúi mặt vào cổ Lâm Phi hít hà hương vị đặc trưng trên người y, nhẹ giọng cười nói:

“Phi, ngươi thật đáng yêu, như thế nào, vừa ngủ dậy liền cảm giác không nhận ra ta sao?”

Lâm Phi tuần nhan ửng đỏ nói:

“Mới không phải, chính là đột nhiên có loại cảm giác đã lâu không được ở bên người thôi.”

Ảnh Vô Song đậm cười đứng dậy nói:

“Ta xem ngươi cũng không có ý muốn ngủ tiếp, không bằng chúng ta liền rời giường đi. Tiểu tử kia hẳn là cũng đói bụng rồi.”

Một bên nói, một bên thân mật vỗ về bụng Lâm Phi, ba tháng có bầu đã muốn đem phần bụng nguyên bản rấn chắc bằng phẳng kia hơi hơi hờ ra.

Lâm Phi đáp ứng:

“Cũng tốt.”

Liền cũng vươn tay vỗ về, dưới bàn tay to khớp xương rõ ràng kia cảm nhận được sinh mệnh có vẻ yếu ớt, nhưng lại chân thật như vậy, Lâm Phi bên môi không khỏi có chút tươi cười nhếch lên, đôi mắt nguyên bản lợi hại kia giờ phút này cũng tràn đầy ôn nhu say lòng người, và cũng vì đang chuyên chú ôn nhu như vậy, mới khiến cho y bỏ lỡ âm ngoan cùng không cam lòng chợt lóe rồi biến mất tức khắc trong mắt Ảnh Vô Song.

Hai người một phen rửa mặt chải đầu xong liền đi vào thiên đình dùng đồ ăn sáng, Ảnh Vô Song một bên vì Lâm Phi chia thức ăn một bên nói:

“Phi, ngươi phải ăn nhiều một chút, như vậy hài tử của chúng ta mới có thể khỏe mạnh mập mạp được, hơn nữa ta cũng hy vọng ở hôn lễ tháng sau có thể để người một bộ dáng anh tuấn mà xuất hiện. Người nhìn xem trên người người đều nhanh không có thịt rồi.”

Lâm Phi đang ăn đồ ăn trong bát, khi nghe nói đến hai chữ ‘hôn lễ’ liền kinh ngạc nói:

“Hôn lễ!”

“Đúng vậy. Phi, ta biết ngươi không cần danh phận, nhưng là tổng không thể để cho con chúng ta cũng không có danh phận. Nó thế nhưng là con của Ảnh Vô Song ta, tương lai ở trong vô lâm nhất định là người oai phong một cõi a.”

Lâm Phi nghe Ảnh Vô Song nói vậy cũng không nói thêm gì nữa. Chính là Lâm Phi cảm thấy rất kì quái, Ảnh Vô Song rõ ràng hẳn chính là người mình yêu nhất a, chính mình thậm chí không tiếc vì hắn lấy thân nam tử mang thai sinh con. Nhưng là vì cái gì khi nghe đến tin tức bọn họ muốn thành thân, trong lòng lại thập phần bài xích dẫu.

Thời gian từ từ trôi qua, trong nháy mắt Lâm Phi đã muốn ở trong U Minh Các một tháng. Mấy ngày này Ảnh Vô Song đối Lâm Phi chiếu cố có thể nói là cẩn thận, Lâm Phi phản ứng nôn ọe có vẻ mãnh liệt, thường hay khó chịu nôn mửa, Ảnh Vô Song liền chuẩn bị rất nhiều ô mai, lại đổi biện pháp muốn cho Lâm Phi ăn nhiều thứ có dinh dưỡng một chút. Nhớ đến y đang mang thai, buổi tối cũng chỉ là ôm y ngủ.

Nhưng Lâm Phi tổng có thể ở trên người hắn ngửi được một cỗ mùi hương nhàn nhạt, không giống như mùi hoa, càng gần càng phát hiện ra đó là mùi cỏ xanh, khiến cho người ta cảm thấy thực an tâm.

Ngày mai là ngày đại hôn của bọn họ, cũng không biết vì sao Lâm Phi cảm thấy sẽ có chuyện không tốt gì đó sẽ phát sinh.

14. Chương 14

Một ngày này, trời bỗng nhiên đổ tuyết, dần dần bao trùm toàn bộ Vô Yển Nhai, tuy nhiên màu trắng ấy lại không che dấu được đỉnh núi màu đỏ hết sức rõ ràng kia.

Thu được thiệp mời, vô lâm nhân sĩ đều đáp ứng lời mời đến dự, trong nhai để tránh có xung đột ngay từ đầu đã phân phối tốt đệ tử của Vô Ảnh Giáo tự mình ra dẫn đường lên núi, mà phụ trách dẫn đường cho đoàn người Đông Phương Diễm chính là Ảnh Nghị.

Ảnh Nghị diện vô biểu tình dẫn bọn họ xuyên qua phiến rừng rậm tràn ngập sương mù dày đặc kia, sau khi đi lên đỉnh núi, các môn phái khác nhân mã đã tề tựu đầy đủ. Đám đông nghìn nghịt kia đã cấp cho kiến trúc nguyên bản trong treo nhưng lạnh lẽo tức mục vài phần sinh khí.

Ảnh Nghị xoay người cung kính nói:

“Thỉnh các vị ở nơi này chờ một chút, Giáo chủ sẽ đưa Lâm công tử tiến đến đón chào ngay bây giờ.”

Khi nói đến Lâm công tử dường như còn có thêm ý khác nhìn Thẩm Vân liếc mắt một cái, nhưng thật không ngờ rằng giờ phút này Thẩm Vân lại phá lệ trầm tĩnh.

Lúc này Đông Phương Diễm đã sớm trở thành tiêu điểm của các đại môn phái, đặc biệt là Thẩm Vân còn khiến người khác càng chú ý hơn nữa.

Hôm nay Thẩm Vân mặc y phục nguyệt sắc bên ngoài khoác thêm cừu y, càng khiến cho hắn hiện ra khí chất bất phàm không hề nhiễm một hạt bụi nhỏ. Nhưng mà trên dung mạo tựa như thiên tiên này, đôi mắt tựa như ảo mộng kia bên trong lại quanh quẩn một tầng sâu bi nhân nhạt, khiến cho người ta không khỏi nghĩ muốn đem hắn ôm vào lòng hảo hảo trấn an một phen.

Thẩm Vân lẳng lặng nhìn màu sắc đỏ tươi kia mà cảm thấy hết sức chói mắt, khả biết rõ chính mình càng tới gần Lâm Phi thì càng phải bình tĩnh, nếu không sẽ liên lụy đến Đông Phương Diễm cùng Sở Lăng Phong.

Qua một hồi lâu, Ảnh Vô Song mặc một thân hỉ phục đỏ thắm cất vừa người, khoe miệng mang theo ý cười thật sâu nắm tay một nam tử xuất hiện trước mặt mọi người, tươi cười kia khiến cho hắn nguyên bản dung mạo đã là yêu diễm động lòng người, nay lại càng thêm đẹp đến kinh tâm động phách. Đây cùng một thân bạch y lãnh diễm tựa thiên tiên của Thẩm Vân hoàn toàn đối lập. Một ít đệ tử của các môn phái kiến thức nông cạn, khi nhìn thấy Thẩm Vân cùng Ảnh Vô Song ánh mắt liền không ngừng liếc qua ngó lại, đều cảm thấy chuyện đi này không tề, thế nhưng lại có thể nhìn thấy người xinh đẹp như thế.

Mà hết thấy này cũng không được Thẩm Vân để ý, ánh mắt hắn sớm đã bị người phía sau Ảnh Vô Song hấp dẫn qua.

Y đồng dạng mặc hỉ phục đỏ thắm, trên gương mặt anh tuấn mang theo ý cười thản nhiên. Tươi cười như vậy đối với Thẩm Vân là vô cùng quen thuộc, hắn thường thường có thể trong lúc lơ đãng ngẩng đầu lên, nhìn thấy Lâm Phi mang theo tươi cười như vậy nhìn mình. Nhưng là hôm nay Lâm Phi lại mang theo tươi cười chỉ chuyên thuộc về mình hắn đứng ở bên người một nam nhân khác, thậm chí sắp trở thành thê tử của gã. Hắn như thế nào cũng không có biện pháp chịu đựng nhìn đến hết thấy, Thẩm Vân vội vàng muốn vọt đến bên người Lâm Phi hỏi y một chút rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra.

Đúng lúc này, Đông Phương Diễm vẫn đứng ở bên cạnh Thẩm Vân lại đưa tay giữ chặt hắn, ý bảo hắn không được hành động thiếu suy nghĩ. Hết thấy này đều lọt vào trong mắt Ảnh Vô Song, chỉ nghe Ảnh Vô Song mở miệng nói:

“Được các vị nể mặt đến đây tham dự hôn lễ của ta, bây giờ cũng không nhiều lời khách sáo nữa, thỉnh các vị an tọa.”

Nói xong dẫn đầu đoàn dắt Lâm Phi đi vào bên trong.

Hôm nay chỗ ngồi là dựa vào địa vị của các đại môn phái trong vô lâm mà sắp xếp. Đương nhiên, Đông Phương Diễm một hàng tự nhiên là ngồi ở thượng tọa. Thẩm Vân lẳng lặng ngồi ở một bên, rõ ràng Lâm Phi ở ngay phía trước hắn có vài bước, lại làm cho Thẩm Vân có cảm giác bọn họ lúc này cách xa ngàn trùng sơn.

“Nhất bái thiên địa.”

“Nhị bái cao đường.”

“Phu...”

“Phi!!!”

Nhưng đúng vào lúc này, một thanh âm đột nhiên cất lên, bốn phía giang hồ nhân sĩ bắt đầu nghị luận.

“Người nọ là ai a, cũng dám ở đây hô to gọi nhỏ, này không phải công khai đối nghịch cùng với Vô Ảnh giáo sao.”

Đại đệ tử của Không Động phái nhẹ giọng nói.

“Đúng vậy đúng vậy, nghĩ kêu tên cũng phải nghĩ đến đối phương là ai a. Ta xem hắn là không muốn sống nữa.”

Đường môn Nhị đệ tử lộ ra vẻ mặt khinh miệt.

“A, kia không phải là ‘Mị Vân công tử’ trong truyền thuyết sao? Hắn không phải đã sớm biến mất ở trong giang hồ à? Như thế nào hôm nay lại xuất hiện ở đây?!”

Một vị trưởng bối kinh ngạc nói.

“.....”

“.....”

Ảnh Nghị tiến lên cung kính nói:

“Thẩm công tử, có chuyện gì có thể chờ đến khi Giáo chủ hoàn thành nghi lễ rồi nói sau không được sao?”

Tuy rằng là lời hỏi, nhưng ngữ khí cũng là tuyệt không cho người khác cự tuyệt.

Lâm Phi khi nghe đến tiếng nói trong trẻo ấy, từ đáy lòng đột nhiên có một loại cảm giác quen thuộc trào dâng, nhưng thân mình mảnh khảnh của Thẩm Vân bị Ảnh Nghị vây chặn, khiến cho Lâm Phi không nhìn được dung mạo của hắn.

Ảnh Vô Song thản nhiên mở miệng nói:

“Nghị, vô phương, người lui ra.”

Sau đó quay đầu lại đối Thẩm Vân nói:

“Thẩm công tử cứ nói ra suy nghĩ của mình a.”

Dù vậy bên môi của Ảnh Vô Song mang theo ý cười lại không tới đáy mắt.

Ảnh Nghị đáp:

“Vâng.”

Liền thối lui sang một bên.

Lâm Phi rốt cuộc thấy được dung nhan thanh lệ tuyệt mỹ của Thẩm Vân, mà giờ phút này trong đôi mắt kia lại mang rất nhiều ý nghĩa gì đó mà mình không hiểu được.

15. Chương 15

Tuy rằng khi nhìn thấy Thẩm Vân dùng ánh mắt như vậy nhìn mình, Lâm Phi đột nhiên có một loại cảm giác là đau lòng. Nhưng là nó biến mất quá nhanh, nhanh đến nỗi khiến cho Lâm Phi cảm thấy kia chỉ là một loại ảo giác.

Thẩm Vân không có trả lời câu hỏi của Ảnh Vô Song, hắn thẳng tắp nhìn về phía Lâm Phi không thể kìm nén hỏi:

“Phi, vì cái gì, vì cái gì ngươi lại cùng hắn thành thân?”

Lâm Phi thản nhiên nhìn Thẩm Vân, ôn nhu của y cho tới bây giờ chỉ có thể cho người y yêu nhất, mà giờ phút này Thẩm Vân trong mắt y là một người xa lạ. Cho nên chỉ nghe thấy thanh âm lạnh lùng của Lâm Phi đáp:

“Ta cùng Vô Song thành thân tự nhiên là bởi vì ta thương hắn.”

Khi nghe đến Lâm Phi nói ra ba chữ ‘Ta thương hắn’, sắc mặt Thẩm Vân lập tức liền thập phần tái nhợt, hai tay trong ống tay áo nắm chặt lại không ngừng run rẩy, hắn trừng lớn đôi mắt đẹp ửng đỏ, không thể tin nổi nhìn tuấn nhan lạnh như băng của Lâm Phi.

“Không, Phi.....ngươi là đang gạt ta có phải hay không? Ngươi nói ngươi.....yêu.....hắn.....”

Thẩm Vân kích động tiến lên giữ chặt cánh tay của Lâm Phi, vội vàng như muốn để Lâm Phi nói cho chính mình rằng y vừa rồi nói không phải là thật.

Nhưng là Lâm Phi chỉ hơi nhú mào đáp lại:

“Đúng vậy, ta thương hân.”

Nghe được Lâm Phi khẳng định trả lời như vậy, Thẩm Vân chân cơ hồ không trụ nổi nữa, may mà có Sở Lăng Phong ở bên cạnh đỡ hân, hân mới không có té ngã. Ngay khi Lâm Phi trả lời hân, Thẩm Vân vẫn nhìn vào ánh mắt y, hân biết là Lâm Phi nói thật, không có ẩn nhẫn, không có bắt đắc dĩ, cũng không có bức bách. Chính bởi vì người y sở yêu đã muốn không phải là mình. Cũng bởi vì điểm ấy, mới khiến cho Thẩm Vân càng không thể chấp nhận nổi.

Thẩm Vân chỉ cảm thấy tâm thần chấn động, ngực một trận sóng nhiệt cuộn cuộn bốc lên:

“Phốc.....”

Máu đỏ tươi phun lên hỉ phục đồng sắc.

“Ha ha.....”

Thẩm Vân đột nhiên phá lên cười, chính là kia khoe môi mang huyết, kia nước mắt tràn mi, ánh mắt tràn ngập tuyệt vọng kia, khiến cho người ta không khỏi lo lắng, hân sẽ không phải là ngay một khắc nữa sẽ chết đi chứ?

Một bên Đông Phương Diễm thực sự là nhìn không được nữa, hân đem Thẩm Vân thân thủ đánh ngã, sau đó xoay người đối Ảnh Vô Song đứng ở một bên xem diễn nói:

“Ảnh Giáo chủ, huynh đệ của tại hạ e là nhận sai người, ta lĩnh tội, mong rằng ngài sẽ thứ lỗi. Tại hạ ngay bây giờ dẫn hân rời đi.”

Ảnh Vô Song cười tà nói:

“Vô phương, bắt quá là nhận sai người thôi.”

Lại quay đầu đối Sở Lăng Phong nói:

“Bắt quá Minh chủ cần phải hảo hảo coi chừng vị huynh đài này a, miễn cho hân nơi nơi loạn nhận người, cũng không phải người nào cũng giống như bản Giáo chủ không tính toán chi li.”

Lại quay đầu sang phân phó Ảnh Nghị đứng ở một bên:

“Nghị, thay bản Giáo chủ đưa bọn họ xuống núi.”

Sở Lăng Phong không nói gì thêm, chỉ ôm lấy Thẩm Vân, lại nhìn thật lâu về phía Lâm Phi từ sau khi Thẩm Vân học máu liền vẫn đưa lưng về phía họ, liền theo Ảnh Nghị ly khai.

Nhưng mà, không ai biết đến là, Lâm Phi vẫn đang ngơ ngác nhìn vết máu đỏ sẫm ở trên ống tay áo kia, y chỉ cảm thấy cánh tay bị Thẩm Vân chạm qua đau đớn giống như bị hỏa thiêu. Nhất thời nghĩ đến dung nhan tái nhợt của Thẩm Vân, ánh mắt tuyệt vọng kia, cảm giác đau lòng tràn lan đến. Đường như có gì đó đang quấy động trong lòng, nhưng lại bị một thứ gì cường áp ngăn trở xuống, hai cổ lực lưỡng khiến cho Lâm Phi đau đầu phát điên.

Ảnh Vô Song đã nhận ra biến hóa của Lâm Phi, liền ra hiệu bảo Vô Ảnh Giáo đệ tử ở một bên tiếp tục nốt nghi thức.

“Phu thê đối bái, đưa vào động phòng.”

Vừa dứt lời, Ảnh Vô Song liền đỡ lấy Lâm Phi đã sắp ngã xuống nói:

“Các vị thỉnh tận hưởng mỹ vị, bản Giáo chủ thứ lỗi không bồi.”

Lập tức liền một phen ôm lấy Lâm Phi hướng tân phòng đi đến.

Ảnh Vô Song nhẹ nhàng đem Lâm Phi đặt ở trên giường, vuốt ve khuôn mặt tái nhợt của y nói:

“Phi, người làm sao vậy, thực không thoải mái sao? Có phải hay không tiểu tử kia lại nháo người?”

Lâm Phi thần thiên nói:

“Không có gì. Chính là vừa rồi đột nhiên cảm thấy thực đau đầu. Vô Song, ta thực sự không biết Thẩm công tử kia sao? Ta cảm nhận được hần cho ta một loại cảm giác vô cùng quen thuộc.”

Ảnh Vô Song thầm kinh hãi, nhưng bên mặt vẫn là bất động thanh sắc nói:

“Người quả thật không biết hần, được rồi, không cần nghĩ nhiều nữa, hảo hảo nghỉ ngơi đi. Ta đi đuổi đám người kia rồi sẽ lại đến cạnh người.”

Lâm Phi cũng không nhiều lời nữa, không bao lâu liền lâm vào ngủ say.

Đợi đến khi Ảnh Vô Song quay về, trên người lại mang theo một mùi cỏ xanh nhàn nhạt. Lâm Phi tổng cảm thấy mùi hương này rất quen thuộc, giống như trên người Ảnh Nghị cũng có loại mùi hương này a.

Lâm Phi mơ màng nghĩ.

16. Chương 16

Thời gian luôn luôn ở trong lúc lơ đãng mà trôi qua, trong nháy mắt lại thêm một tháng trôi qua. Từ sau ngày đại hôn ấy Lâm Phi không hề nhắc lại tới Thẩm Vân. Điều này khiến cho Ảnh Vô Song dần dần buông lỏng cảnh giác. Nhưng là hần vẫn không thực yên tâm, cho nên đại bộ phận thời gian hần đều ở bên cạnh làm bạn với Lâm Phi.

Ảnh Vô Song phát hiện Lâm Phi không biết từ khi nào dường thành một cái thói quen, y thích ngồi một mình ở bên cạnh liên hoa trì, vừa xoa bụng vừa ngắm người.

Từ sau ngày ấy, Lâm Phi luôn có một giấc mộng kỳ quái. Trong mộng có một nam tử áo trắng đứng ở bên cạnh liên hoa trì, hần có khi đối mình cười, có khi lại đau thương nhìn mình, có khi lại tựa hồ mang theo mê luyến thật sâu, y lại không nhớ nổi hần có bộ dáng như thế nào nữa.

Thứ duy nhất nhớ rõ ràng, chính là đôi mắt kia cực kỳ giống đôi mắt của Thẩm Vân. Lâm Phi luôn luôn nghĩ hần rốt cuộc là ai, vì cái gì luôn đắm mị khiến chính mình đối hần nhớ mãi không quên. Mặc dù có Ảnh Vô Song thường thường tả hữu ở bên mình làm bạn, nhưng chính là một chút cũng không thể làm tan đi cảm giác có thể gọi là...tưởng niệm đang đem chính mình bao phủ kia. Lâm Phi biết mình luôn luôn là một người chuyên nhất, một khi đã nhận định người mình yêu, liền tuyệt đối không thể yêu thương một người khác. Nhưng là, tưởng niệm giống như xâm nhập cốt tủy như thế này là sao? Vì cái gì luôn luôn có cảm giác mất đi một cái gì đó rất trọng yếu đâu? Mơ mơ màng màng nghĩ nghĩ một lát Lâm Phi lại lâm vào ngủ say.

Nhưng mà Lâm Phi không biết là, giờ phút này Thẩm Vân đang khoác áo đơn đứng bên cạnh liên hoa trì, cặp mắt xinh đẹp kia giờ trống rỗng nhìn liên hoa héo rũ trong ao. Hần thoát nhìn so với một tháng trước càng thêm tiêu tụy. Gió lạnh thổi phất qua mấy lọn tóc trắng bạc bên hai má giống như bạch ngọc kia, góc áo theo từng trận gió phất lên, làm cho người ta có một loại cảm giác hần sắp sửa theo cơn gió kia hóa thành tiên.

Đông Phương Diễm cùng Sở Lăng Phong ở xa xa nhìn hần, cũng không có tiến lên quấy rầy. Bởi vì bọn họ không biết nên dùng cách nào để xóa đi tổn thương trong lòng hần, từ ngày ấy về sau, mái tóc xinh đẹp của Thẩm Vân liền dần dần bị màu trắng bao phủ, sinh khí trên khuôn mặt tuyệt mỹ kia càng lúc càng mờ nhạt.

“Khụ khụ.....”

Cùng với một trận tiếng ho khan mãnh liệt, bàn tay tuyết trắng của Thẩm Vân liền bị bao phủ bởi màu máu đỏ tươi. Mà Thẩm Vân lại chỉ nhìn thoáng qua, lại liền đem ánh mắt hướng về phía hồ nước kết băng.

Sở Lăng Phong thấy hần như thế, liền nghĩ muốn đi lên, nhưng là một cổ lực đạo kéo y lại. Sở Lăng Phong nhìn Đông Phương Diễm, y từ trong mắt Đông Phương Diễm thấy được không muốn cùng bắt đắc dĩ, nhưng là bàn tay đang giữ chặt y kia cũng là kiên định như thế. Nhất thời y hiểu được, lần này cũng không phải

là việc bọn họ có thể nhúng tay. Sở Lăng Phong cúi đầu nhìn phần bụng hở ra, thai nhi trong bụng giống như cảm giác được khổ sở của mẫu thân liền hơi hơi động, giống như là đang an ủi y. Đông Phương Diễm đem Sở Lăng Phong gắt gao ôm vào trong ngực. Nhìn Thẩm Vân như vậy, hắn trong lòng chỉ có thể cầu mong trời cao không cần tra tấn hắn nữa.

‘Rầm.....’

Thẩm Vân cuối cùng vẫn là duy trì không được ngã xuống.

“Vân!!!”

Nhìn thấy tình cảnh như vậy, Đông Phương Diễm cùng Sở Lăng Phong kinh ngạc hô lên, Đông Phương Diễm ôm lấy Thẩm Vân liền hướng sương phòng đi đến, Sở Lăng Phong ngay lập tức gọi Phúc bá tới kêu ông lập tức đi thỉnh Tiểu đại phu đến.

Tiểu đại phu là chuyên chúc đại phu của Vô Nhai Sơn Trang, y thuật cao minh ở trên giang hồ chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay. Giờ phút này, vị lão giả tóc bạc đang vì Thẩm Vân bắt mạch, lão vươn tay khẽ vuốt chòm râu, sắc mặt có thể nói là trầm trọng.

Đông Phương Diễm trong lòng như có lửa đốt gấp gấp hỏi:

“Tiểu đại phu, Vân hắn rốt cuộc như thế nào?”

Tuy rằng bọn họ mới quen biết có mấy tháng, nhưng mặc kệ là Sở Lăng Phong hay Đông Phương Diễm đều đối Thẩm Vân có một loại tình cảm đặc biệt.

Tiểu đại phu trầm giọng nói:

“Trang chủ, thứ lão phu nói thẳng vị công tử này, lão phu.....e là bất lực a.”

“Này là có ý tứ gì, ngay cả Tiểu đại phu ngài mà cũng bó tay chịu thua sao.....”

Sở Lăng Phong vội la lên.

“Ai.....Trang chủ, lão phu chỉ biết chữa cho người, không biết chữa cho tâm a, vị công tử này trong lòng tích tụ sâu muộn đến nỗi tâm mạch bị hao tổn. Cứ tiếp tục như vậy vị công tử này sợ là sẽ không qua nổi mùa đông, mở chuông còn cần phải có người buộc chuông a.”

Nhìn Thẩm Vân trên giường mặt không hề có chút cảm xúc nào, Tiểu đại phu không khỏi lộ ra biểu tình khổ sở.

Nghe thấy Tiểu đại phu nói như vậy, Sở Lăng Phong cùng Đông Phương Diễm cho dù trong lòng nóng như lửa đốt cũng là không có cách nào khác, chỉ có thể trở mắt đứng nhìn sinh mệnh của hắn từng chút từng chút một xói mòn.

Một lát sau, Thẩm Vân mở mắt ra, hắn vẫn như cũ trầm mặc giống như một tháng qua, chính là nghiêng đầu hướng về phía cửa sổ.

Đông Phương Diễm tựa hồ là hiểu được cái gì, đi đến bên đem cửa sổ mở ra, nguyên lai là cửa sổ kia đối diện với liên hoa trì trong viện. Nhìn hắn như vậy, ba người chỉ có thể nhẹ nhàng thở dài rồi tự rời đi, đem căn phòng yên lặng lạnh lẽo lưu lại cho hắn.

Ngay khi bọn họ đi hết rồi, Thẩm Vân nhẹ nhàng mở miệng nói:

“Phi, ta rất nhớ ngươi. Vì cái gì ngươi phải đối với ta như vậy? Chẳng lẽ trước kia hết thấy đều là giả sao? Chúng ta đã trải qua nhiều sóng gió như vậy mới đối lấy được tình yêu này, chẳng lẽ đây chỉ là một hồi mộng Nam Kha của ta sao? Nói cho ta biết a, này hết thấy rốt cuộc.....là.....vì cái gì.....Phi.....”

Nước mắt trong suốt chậm rãi chảy qua khuôn mặt Thẩm Vân để lại một dấu vết thật dài.

Thẩm Vân giống như thấy được bên cạnh liên hoa trì, gương mặt băng tuyết vạm vỡ năm không đối kia của Lâm Phi lại lộ ra một chút ý cười giống như xuân phong nói:

“Vân.....đây là bảo ngọc tổ truyền của nhà ta, mỗi một đời đều là do đương gia tự tay giao cho người hân cả đời yêu nhất, đại biểu cho lời thề tình yêu vĩnh hằng không thay đổi. Hôm nay liền từ ta tự tay đem nó giao cho người.....Vân. Ta yêu người. Đến chết cũng không thay đổi.”

“Phi, ta cũng yêu người.....đến chết.....không đổi.....”

Giống như đã dùng hết sức lực toàn thân, Thẩm Vân nói ra câu nói giống như lúc ấy.

‘Cạch.....’

Ngọc bội Thẩm Vân vẫn nắm chặt trong tay cứ như vậy rơi xuống trên mặt đất lạnh như băng. Thẩm Vân bên môi gợi một chút tươi cười thản nhiên, hân cứ như vậy mang theo bi thống cùng yêu say đắm như thế nào cũng không xóa nổi chậm rãi nhắm đôi mắt lại. Tươi cười này trở thành hình ảnh vĩnh hằng dừng lại cả cuộc đời hân.

Nhưng đúng vào lúc này, một bóng đen từ trên mái hiên nhảy xuống, dừng ở bên giường Thẩm Vân lặng lẽ xuất thần, liếc nhìn đến khóe môi tái nhợt tươi cười của hân, có bi thống.....chua xót.....còn có.....không hối hận. Qua một lúc lâu, hắc y nhân nhặt ngọc bội lên thu vào trong ngực, bên môi gợi lên tươi cười tuyệt trần cùng Thẩm Vân giờ phút này cực kỳ giống nhau mà đi.

Sau khi hắc y nhân kia rời đi, trong phòng Thẩm Vân đột nhiên lóe lên một đạo ánh sáng màu lục nhạt, khả lại chợt biến mất không thấy đâu.

17. Chương 17

Sau khi Ảnh Nghị trở lại Vô Ảnh Lâu liền mang theo ngọc bội tiến đến Bích Lạc Cư phục mệnh, y thản nhiên đem hết thấy những gì mình đã nhìn thấy báo cáo Ảnh Vô Song, đương nhiên cũng bao gồm cả tin Thẩm Vân đã chết.

Ảnh Vô Song biếng nhác tựa vào trên trường tháp, híp lại đôi mắt thu hút kia, đưa tay nhẹ nhàng chạm vào ngọc bội. Lông mi thật dài che khuất đi đôi mắt thâm thúy, không ai biết hân rốt cuộc là đang suy nghĩ cái gì.

Kỳ thật ngay cả chính Ảnh Vô Song cũng không biết giờ phút này ở trong lòng mình, rốt cuộc là cái cảm xúc gì.

Là phần nô? Phần nô Phi cư nhiên đem ngọc bội trân quý như thế đưa cho Thẩm Vân.

Là sung sướng? Sung sướng vì Thẩm Vân đã chết, hân không bao giờ có thể uy hiếp đến mình nữa.

Nhưng là, vì cái gì tịch mịch thật sâu vẫn gắt gao vờn quanh chính mình, đè mình chặt chẽ đến mức khó thở đâu. Rõ ràng lúc trước là Phi đem mình ra khỏi hắc ám, ấm áp Phi cấp cho mình hồi trước đã muốn lại ở bên mình a, nhưng là vì cái gì mình lại thật buồn bực, giống như luôn luôn quần quanh ở một chỗ, rõ ràng là ở ngay trước mắt, nhưng là như thế nào cũng nói không ra.

Ảnh Vô Song không khỏi nhíu mày, Ảnh Nghị thấy hân như thế liền yên lặng tiêu sái đến phía sau hân, nhẹ nhàng ấn vài huyệt vị trên đầu hân. Đột nhiên Ảnh Vô Song thân thủ đem Ảnh Nghị kéo đến trước mặt, gắt gao ôm vào trong ngực, hít sâu mấy lần mùi hương nhàn nhạt trên người Ảnh Nghị, tâm tình buồn bực kia lập tức phai nhạt đi không ít.

Ảnh Nghị chân tay luống cuống bị Ảnh Vô Song ôm vào trong ngực, này hết thấy phát sinh thực đột ngột, đột ngột đến nỗi y không biết nên ứng đối như thế nào. Trong trí nhớ, từ sau sự kiện kia, Ảnh Vô Song không còn chủ động cùng bất cứ kẻ nào thân cận nữa, nhưng là giờ phút này chính mình lại bị hân ôm vào trong ngực. Y có thể tham lam nghĩ rằng, mình đối với Ảnh Vô Song mà nói là đặc biệt sao?

“Nghị, đừng nghĩ rằng người là đặc biệt.”

Ảnh Nghị trong đầu hồi tưởng lại lời nói lạnh như băng lúc ấy của Ảnh Vô Song, nhất thời cả người như bị hắt thẳng một chậu nước lạnh, lạnh thấu tận trong lòng. Y hạ hai tay, lẳng lặng tùy ý Vô Song ôm mình.

Đúng lúc này, môn nhân vẫn canh giữ bên ngoài cách cửa cung kính hỏi:

“Giáo chủ, Nhã Trúc có việc gấp muốn báo, có cho hần đi vào hay không?”

Ảnh Vô Song chậm rãi buông lỏng Ảnh Nghị, Ảnh Nghị liền lập tức thối lui sang một bên, cúi đầu mà đứng. Ảnh Vô Song nhìn y một cái thật sâu, trầm giọng nói:

“Để cho hần vào đi.”

Nhã Trúc là ảnh vệ mà Ảnh Vô Song sắp đặt bên người Lâm Phi, phụ trách bảo hộ an toàn của Lâm Phi, hơn nữa cũng là theo dõi hết thấy hành động của y. Tình trạng của y có xảy ra việc gì hần đều sẽ tức khắc báo lại.

Nhã Trúc vừa vào cửa liền quỳ một gối xuống thi lễ, sau đó mới vội nói:

“Giáo chủ, Lâm công tử hình như động thai khí. Ngài vẫn là đi qua xem một chút đi.”

Nhã Trúc vừa nói xong liền thấy một trận gió lướt qua, trong phòng nào còn bóng dáng của Ảnh Vô Song.

Ảnh Nghị mặt không chút thay đổi đối Nhã Trúc vẫn quỳ trên mặt đất nói:

“Người đi xuống đi.”

Liền cũng biến mất ngay trong phòng. Nhã Trúc đứng lên cảm thấy trên trán thực mát, thân thủ lau đi mới phát hiện vừa rồi chính mình cư nhiên lại ra một thân mồ hôi lạnh.

Vừa tiến vào U Minh Các, Ảnh Vô Song liền thấy thấy Lâm Phi vẻ mặt tái nhợt nằm trên giường, hần lập tức đi đến trước giường nắm lấy tay Lâm Phi vội vàng nói:

“Phi, người cảm thấy khá hơn chút nào không? Như thế nào tự dừng lại động thai khí?”

Nhất thời một cổ tức giận bao phủ toàn bộ căn phòng, áp bức khiến người không thở nổi, đám nô bộc trong phòng quỳ trên mặt đất sớm đã bị dọa đến phát run.

Lâm Phi sau khi bình ổn lại vội vàng nói:

“Vô Song, không nên trách bọn họ, chính là vừa rồi ta gặp ác mộng, liền phản ứng quá mạnh, mới có thể động thai khí, hiện tại đã muốn không việc gì. Người không cần lo lắng.”

Ảnh Vô Song nhẹ giọng thăm oán nói:

“Ta như thế nào có thể không lo lắng đâu, này đều đã muốn hơn năm tháng, đúng là thời điểm máu chốt, vạn nhất xảy ra cái gì, kia phải làm sao bây giờ a.”

Một bên nói, một bên nhẹ rũ ống tay áo lau đi mồ hôi bên thái dương Lâm Phi.

“Bất quá, rốt cuộc là ác mộng gì a, đem người dọa thành như vậy?”

Lâm Phi hơi hơi nhú mày nói:

“Ta cũng không nhớ rõ, bất quá chính là đột nhiên có loại cảm giác mất đi một thứ gì đó rất trọng yếu, trọng yếu đến nỗi có thể dùng sinh mạng đi trao đổi, kia trong nháy mắt ta còn nghĩ rằng người xảy ra cái gì ngoài ý muốn, hoàn hảo người không có việc gì.”

Lâm Phi nhìn Ảnh Vô Song lộ ra tươi cười thản nhiên.

Ảnh Vô Song khi nghe y nói đến đó, cánh tay thay Lâm Phi lau mồ hôi liền cứng ngắc một chút, bất quá vẫn là hé ra một cái tươi cười nói:

“Phi, không có việc gì, kia bất quá là ác mộng thôi, hảo hảo nghỉ ngơi đi. Ta còn có chút việc, lát nữa sẽ lại đến với người.”

Lâm Phi chế nhạo nói:

“Người mau đi công việc của người đi, ta cũng không phải một nữ nhân nũng nịu yếu đuối, cũng có đủ năng lực chiều cổ chính mình.”

Ảnh Vô Song sau khi rời khỏi U Minh Các, liền lộ ra một mặt cười lạnh:

“Hừ, các ngươi thật đúng là tâm linh tương thông a, bất quá, hết thấy đều đã muộn chậm!”

18. Chương 18

Sau khi Ảnh Vô Song đi rồi, Lâm Phi nằm ở trên giường thật lâu vẫn không thể ngủ được, y chỉ cần nhắm mắt lại sẽ nhìn thấy bạch y nam tử trong mộng bị bao phủ trong một mảnh huyết quang, chung quanh hân huyết tản ra không biết bao nhiêu. Vừa nhìn đến tình cảnh như vậy, tâm của Lâm Phi liền không nhịn được mà đau nhói, đau đớn như vậy tràn đến bụng khiến cho thai nhi một trận xao động. Lâm Phi thân thủ xoa phần bụng hở ra, sau khi uống một viên thuốc dưỡng thai, cổ xao động mới dần dần bình ổn trở lại, nhưng tâm Lâm Phi lại thật lâu không thể bình tĩnh.

‘Rầm...’

Cùng với một trận ánh sáng màu lục nhạt kia là một tiếng vang, trong phòng Thẩm Vân liền nhiều thêm một thanh niên tuấn mỹ mặc nho sam lục sắc. Ách.....tuy rằng đầu của hắn tán loạn giống như cỏ dại, quần áo giống như đồ ăn mỳ. Chúng ta tạm thời bỏ qua điểm này đi, liền nói khuôn mặt kia vẫn là không tệ.

Thanh niên từ trên mặt đất đứng lên, miệng còn không ngừng lẩm bẩm:

“Ai.....thật sự là đã lâu không dùng đến pháp thuật, lúc rút xuống cư nhiên còn cho ta tư thế bình sa lạc nhận, ai u..... Ta đáng thương quá, đau quá a.....”

Một bên xoa xoa mông, thanh niên đánh giá địa phương mình chạm đất. Ân, không tệ, không tệ, chủ nhân nhà này vẫn là có con mắt thưởng thức, nơi này tuy rằng có chút nhỏ, nhưng là cũng rất lịch sự tao nhã, từ mỗi góc đều có thể thấy là được an bài tỉ mỉ.

Đột nhiên đôi mắt lục sắc đang đánh giá chung quanh của thanh niên ngừng tại trên giường, nhưng kinh diễm trong đôi mắt kia chính là chợt lóe rồi biến mất, lập tức đi đến bên giường tinh tế nhìn con người xinh đẹp đang nằm trên giường kia, lông mày anh khí dần dần nhăn lại, suy nghĩ liền tự biến thành tiếng thì thầm:

“Ai.....không nghĩ tới nhân gian nhưng lại cũng có người tuyệt sắc như thế, đáng tiếc tam hồn lục phách của hắn đã tan ít nhất một nửa, này có lẽ chính là một câu nhân gian thường nói.....là cái gì nhỉ.....a.....Hong nhan bạc mệnh. Bất quá, ngươi vận khí tốt gặp được ta, này có lẽ cũng là một loại duyên phận đi. Haha.”

Thanh niên sang sảng cười, vươn tay giải khai quần áo Thẩm Vân [Ồ_Ồ], đưa tay đặt lên vòm ngực đã muốn lạnh như băng của Thẩm Vân. Chốc lát, Thẩm Vân liền bị một cỗ ánh sáng màu lục nhạt vây quanh, gương mặt tái nhợt cứng ngắc cũng dần dần có huyết sắc, ***g ngực nguyên bản lặng im cũng bắt đầu phập phồng.

Đông Phương Diễm cùng Sở Lăng Phong khi mở cửa phòng Thẩm Vân ra liền nhìn thấy một màn như vậy. Thẩm Vân vạt áo mở rộng nằm ở trên giường, nhìn qua vẫn là suy yếu như vậy, khả trên mặt lại nhiều hơn một mặt đỏ ửng mắt tự nhiên, mà một nam tử xa lạ đang ngồi ở bên giường Thẩm Vân, bàn tay to khớp xương rõ ràng đang đặt trên ***g ngực trắng nõn của Thẩm Vân!! Trên mặt còn mang theo tươi cười *** tà (!!).

Vì thế, Đông Phương Diễm hét lớn một tiếng, liền huy một chưởng hướng đến thanh niên kia, ai ngờ thanh niên kia trong nháy mắt liền vọt đến trước mặt hắn, Đông Phương Diễm lập tức lui lại phía sau vài bước che ở trước người Sở Lăng Phong, trầm giọng nói:

“Ngươi là người nào, đến đây là có mục đích gì? Ngươi nghĩ muốn đổi Vân làm cái gì?”

Nhìn đến Đông Phương Diễm cùng Sở Lăng Phong bộ dáng giống như lâm đại địch, thanh niên kia không khỏi cười ra tiếng:

“Ha ha.....các ngươi không cần khẩn trương như vậy, ta tuyệt đối không phải là người xấu, vừa rồi chính là đang cứu hân a. Nếu không có ta, hân hiện tại chỉ sợ là đang uống Mạnh Bà thang a.”

19. Chương 19

Đông Phương Diễm cùng Sở Lăng Phong liếc mắt nhìn nhau một cái, đều cảm thấy thanh niên trước mắt này không giống như đang nói dối. Vì thế Sở Lăng Phong đi đến bên giường xem xét tình trạng của Thẩm Vân, thuận tiện đem vật áo đang mở rộng của hắn kéo lên, thấy hắn hô hấp vững vàng liền không nói gì.

Đông Phương Diễm xoay người hướng thanh niên kia ôm quyền nói:

“Không biết vị huynh đài này xưng hô như thế nào? Vừa rồi mạo phạm còn thỉnh thứ lỗi.”

Nghe Đông Phương Diễm nói như vậy, thanh niên kia liền ngượng ngùng giống như con gà cào cào mớ tóc loạn như tổ gà của hắn nói:

“Không có gì, đột nhiên xông vào nhà người là ta không đúng. Ta kêu Minh Nhận, nếu người không khách khí liền kêu ta Nhận đi. Bất quá, các người như thế nào đem một người bệnh nặng như vậy ở trong phòng một mình đây, ngay cả một người chiếu cố cũng đều không có, nếu ta không trùng hợp.....Àch, khụ khụ.....xông lầm vào nơi này, hẳn chỉ sợ đã chết rồi.”

Nghe Minh Nhận nói như vậy, Đông Phương Diễm cùng Sở Lăng Phong đầu tiên là thực khiếp sợ, sau lại nhìn Thẩm Vân ở trên giường, ánh mắt lộ ra đau lòng thật sâu. Bọn họ chính là muốn cho hắn yên tĩnh một mình, lại không nghĩ rằng thiếu chút nữa cùng hắn thiên nhân vĩnh cách. Ai.....tình một chữ thực ra là hại người rất nặng, chẳng đem một thanh niên đang hảo hảo tra tấn thành giống như người chết như bây giờ.

“Àn....”

Một tiếng rên rỉ truyền đến, chỉ thấy Thẩm Vân nằm ở trên giường chậm rãi mở cặp mắt đã mất đi ánh sáng, ánh mắt kia vẫn là bình tĩnh như vậy, giống như đã kết ba thước băng tuyết, đem tâm cùng chính linh hồn mình đều đông cứng ở phía dưới.

Nhìn Thẩm Vân như vậy, Sở Lăng Phong giống như đã đưa ra một quyết định, y bình tĩnh hướng Thẩm Vân chậm rãi nói:

“Vân, chuyện này ta căn bản không tính nói cho người, sợ cho người hy vọng sau đó lại hội đem người thương tổn càng sâu, nhưng là sự tình đều đã đến bước đường này, cũng không cần bận tâm đến cái gì nữa. Vân, người cần thận ngẫm lại Lâm Phi ngày đó thành thân, người thấy y không phải là thực không thích hợp hay sao?”

Nghe đến đó, băng tuyết trong đôi mắt Thẩm Vân tựa hồ bớt đi một chút, giống như dưới ánh mặt trời chậm rãi toát ra một tia hào quang, hắn chậm rãi phun ra câu nói đầu tiên trong một tháng qua này:

“Có.....cái gì.....không thích hợp?”

Sở Lăng Phong thấy Thẩm Vân rốt cuộc cũng có phản ứng, không khỏi yên tâm nói:

“Người không biết là ngày ấy, Lâm Phi coi như là hoàn toàn không biết người sao. Mặc dù là người tuyệt tình đến mấy cũng sẽ không có cách nào đem người mình yêu thành người xa lạ, cho dù y thật sự là yêu thương người khác cũng thật sự không có khả năng. Khả y lại đem người quên đi không còn một mảnh, này hiển nhiên không hợp với lẽ thường. Hơn nữa, Vô Ảnh Giáo Giáo chủ cho đem thiệp mời đến cho tiền nhiệm Vô Lâm Minh chủ ta đây, hiển nhiên là có ý hướng về phía người mà tới, khi người tiến lên cùng Lâm Phi nói về cảm tình ngày trước, Giáo chủ kia về mặt cũng là đã định liệu từ trước ở một bên xem diễn. Này không phải là đã quá tự tin rồi sao.”

Đông Phương Diễm nghe Sở Lăng Phong nói như vậy, không khỏi lẫm vào trầm tư, sau nhiều lần suy nghĩ đi suy nghĩ lại điểm đáng ngờ mà Sở Lăng Phong nêu ra này, đôi mắt ngày càng tối lại, bình tĩnh nói ra hai chữ:

“Vong Trần.”

20. Chương 20

Nhìn ba người trong phòng lộ ra thần sắc mê muội, Đông Phương Diễm chậm rãi nói:

“Cũng khó trách các người không biết, ‘Vong Trần’ vốn là bí dược cung đình, ngay tại mười năm trước cục diện chính trị còn không thực ổn định, Hoàng thúc vì khống chế tầng lớp văn sĩ làm cho bọn họ một lòng vì hần phục vụ, liền thỉnh Thánh Danh Thần y Ngô Dụng danh chấn giang hồ, bí mật vì ông nghiên cứu chế tạo một loại dược vật, kêu là ‘Vong Trần’. Loại dược vật này có thể tùy tiện thay đổi trí nhớ người khác, hơn nữa cũng không có giải dược. Bởi vì sau khi ăn vào dược vật này, trừ phi dược giả nguyện ý, nếu không liền vĩnh viễn không có giải dược. Miễn cưỡng muốn hồi phục lại trí nhớ sẽ chỉ làm cho người ta lâm vào điên cuồng, huyết mạch nghịch lưu mà chết. Dược vật sau khi luyện thành Hoàng thúc thập phần cao hứng, khả lại biết ‘Vong Trần’ này thâm sâu đáng sợ như vậy....Ách.....các người cũng có thể đoán được, ngay trong đêm đó, Hoàng thúc liền cho người huyết tủy Ngô gia trang. ‘Vong Trần’ kia sau này phương thức tạo thành cùng phương pháp sử dụng cũng chỉ có Hoàng thúc biết. Chuyện này cũng là Hoàng thúc có một lần sau khi say rượu vô tình nói cho ta biết, ông ấy nói cả đời này hai tay ông dính đầy máu tươi, nhưng là ông không hối hận, khi ngồi lên ngai vàng chói mắt ấy, ông biết chính mình không thoát ly được vận mệnh như vậy, nhưng chỉ có Ngô Dụng là ông cả đời đắc tội nghiệt. Lúc ấy nhìn vẻ thống khổ trên mặt Hoàng thúc, ta chỉ biết Ngô Dụng kia nhất định là có ý nghĩa không tầm thường đối với ông. Ai....bất quá, trọng điểm là Ảnh Vô Song kia là như thế nào có được ‘Vong Trần’, về mặt này chỉ sợ là có nhiều bí ẩn a.”

Sau khi Đông Phương Diễm nói xong, trong phòng nhất thời lâm vào trầm mặc. Thẩm Vân ánh mắt đầu tiên là mê mang, sau lại chuyển dần thành kiên định, chỉ nghe hần nói:

“Vây, Phi y là vì ‘Vong Trần’ mà biến thành như vậy, ta tuyệt đối sẽ không buông tay. Ta muốn tự tay đem người yêu của chính mình đoạt lại.”

Nghe hần nói như vậy, Đông Phương Diễm cùng Sở Lăng Phong mới chính thức buông dược tảng đá trong lòng, ít nhất, bọn họ có thể xác định Thẩm Vân không bao giờ tra tấn chính mình như vậy nữa.

Thẳng đến khi ba người cùng hạ xuống quyết tâm mới phát hiện Minh Nhận vẫn đang gắt gao nhìn chăm chăm vào bụng của Sở Lăng Phong. Chỉ thấy ngón tay hần nhẹ nhàng sờ sờ cảm, ánh mắt nheo lại đi đến trước mặt Sở Lăng Phong tinh tế quan sát trong chốc lát, mới mở miệng nói:

“Án.....vị huynh đệ này, ta có thể sờ bụng của người một chút không?”

Nghe Minh Nhận nói như vậy, Đông Phương Diễm lập tức đứng trước mặt Sở Lăng Phong, trên trán gân xanh bạo khởi nói:

“Nhận, người muốn làm cái gì a....Án?”

Thật là, vừa rồi mới đối Vân phi lễ, hiện tại lại đem chủ ý đánh lên người Phong Phong. Cho dù hần vừa rồi là vì cứu Vân mới phi lễ hần, nhưng Phong Phong lại không có chỗ nào cần hần trị liệu, mơ tưởng tìm cơ này đến phi lễ Phong Phong. Hừ

~ khi ta là người không a. [Huyền: ai~~ Nhận đáng thương a....Hoàn toàn bị Đông Phương Diễm đem biến thành *** ma].

Nhưng là Minh Nhận dường như không có để ý đến lời nói của Đông Phương Diễm, chính là vẫn nhìn chăm chăm vào bụng của Sở Lăng Phong. Sở Lăng Phong thấy hần ánh mắt thanh minh không giống đang đùa giỡn, vì thế liền xuất ra tươi cười thản nhiên nói:

“Có thể a.”

Nếu Sở Lăng Phong đã đáp ứng rồi, Đông Phương Diễm liền thôi lui sang một bên, nhưng là vẫn gắt gao nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của Minh Nhận. Minh Nhận sờ tới lui trên bụng Sở Lăng Phong một trận, lại cúi đầu suy tư một phen, sau lại dường như muốn chứng thực cái gì, lại đi sờ soạng tiếp. Thẳng đến khi Đông Phương Diễm không thể nhịn được nữa sắp bùng nổ, tay Minh Nhận mới lẹ khai khỏi bụng Sở Lăng Phong. Minh Nhận nhíu mày nói:

“Quả nhiên, thai vị của người không được chuẩn lắm. Thật là, phụ thân khác của đứa nhỏ cũng không có chú ý đi, rốt cuộc có hay không hảo hảo mang người đến đại phu kiểm tra định kỳ a. Hoàn hảo phát hiện

sớm, bằng không đợi đến khi thai nhi lớn thêm chút nữa liền phiên toái. Không quan hệ, ta giúp người xoa bóp vài lần sẽ không có việc gì.”

Ách

nguyên lai là như vậy a. Đông Phương Diễm có chút ngượng ngùng nghĩ, nhưng là nghĩ đến Minh Nhận vì Sở Lăng Phong xoa bóp, hân hoan không vui trong lòng, cuối cùng đành ê ẩm mở miệng nói:

“Người vẫn là dạy ta xoa bóp thế nào đi, ta sẽ giúp Phong Phong xoa. Như vậy cũng tiện lợi hơn.”

Minh Nhận sáng khoái đáp ứng:

“Hảo, như vậy cũng tốt. Về cái vừa rồi các người nói là ‘Vong Trần’ gì đó. Ta nhưng thật ra có biện pháp giải quyết.”

21. Chương 21

Minh Nhận vừa nói xong, Đông Phương Diễm đã lập tức nói:

“Điều đó không có khả năng, trừ bỏ người thi được, không ai có thể cởi bỏ ám thị. Trừ phi.....người là người Ngô gia trang!”

Có thể đột nhiên xuất hiện ở trong này như vậy, võ công lại cao thâm khó lường. Nhìn giống như mơ hồ, khả lại có ai biết hẳn là không phải giả vờ. Ngay cả Tiểu đại phu đều phải bó tay với Thẩm Vân, đến tay hẳn lại phục hồi sinh khí, có thể thấy được người này y thuật cao minh, nhưng mà một người y thuật cao minh đồng thời cũng sẽ là một cao thủ hạ độc. Một người như vậy căn bản là làm cho người ta lơ đãng không phòng ngự.....Nghĩ đến đây, ánh mắt Đông Phương Diễm chậm rãi lạnh xuống. Nếu hẳn thực sự là người của Ngô gia trang, như vậy, mặc kệ phải trả đại giới như thế nào đều phải giết hẳn, diệt trừ hậu hoạn!

“Ngô gia trang? Không có nghe nói qua a. Uy uy.....người khẳng định ta không có khả năng hóa giải ‘Vong Trần’ như vậy là đang hoài nghi năng lực của ta sao? Không phải ta phóng đại, liền mấy người các người.....ách.....ta nói nhân gian này còn không có người chữa bệnh được tốt như ta đâu.....”

Minh Nhận ở một bên nghe vậy liền gấp đến giờ chân, Đông Phương Diễm dám khinh thường ta như vậy a. Cho dù là ở Thiên giới, năng lực chữa bệnh của ta cũng chỉ ở dưới Thánh Thụ ca ca a...cứ nhiên dám xem thường ta, tức chết ta. Ân...bất quá tên kia đã muốn cầm ta sử dụng chiêu nhỏ cứu người kia, này nếu như bị y phát hiện....Hừ, phát hiện liền phát hiện, có gì đặc biệt hơn người a, dù sao ta cùng y cũng không liên quan. Tả hữu phải ở đây nghỉ ngơi một khoảng thời gian, ta gặp được một chuyện thú vị như thế này, sao có thể không chơi cùng một chút đâu.....Hắc hắc.....sau khi giúp Thẩm Vân này vượt qua tình kiếp, pháp lực không kém nhiều lắm cũng sẽ hoàn toàn khôi phục, đến lúc đó cho dù bị y tìm được ta cũng không sợ....Ân!

Sau khi hạ quyết tâm, Minh Nhận cười hì hì nói:

“Ân.....Hiện tại người không tin ta, không sao a. Dù sao đến lúc đó ta sẽ khiến cho người chính mắt chứng kiến ta có bao nhiêu lợi hại.....”

“Có Minh thần y tương trợ, tất nhiên là không có gì tốt hơn. Không biết thương thế của Vân phải mất đến bao lâu mới có thể phục hồi như cũ đâu?”

Sở Lăng Phong lên tiếng hỏi.

“Ân.....Hắn tâm mạch tổn thương có vẻ nghiêm trọng, nguyên khí hao tổn nhiều, khí huyết hư hại, lại nhiễm hàn khí thấu xương. Bất quá chỉ cần hảo hảo điều dưỡng, hai tháng sau có thể phục hồi như cũ. Nhưng đoạn thời gian này tuyệt đối không được ưu tư lo nghĩ. Bằng không, ngay cả ta cũng đều không cứu được hẳn.”

Thoảng trầm tư trong chốc lát, Đông Phương Diễm dò hỏi:

“Nhận, người đã nhận lời giúp chúng ta, không bằng liền tạm thời ở trong tiểu viện trong sơn trang đi. Thứ nhất, người y thuật cao minh liền thuận tiện chiếu cố Vân, như vậy chúng ta cũng có thể yên tâm. Thứ hai, chúng ta liên lạc cũng dễ dàng. Đường nhiên, nếu người có nơi khác để đi, chúng ta cũng không cưỡng cầu.”

“Hảo, dù sao ta cũng không có chỗ để đi. Vậy làm phiền rồi.”

Ha ha.....chỉ sợ người sẽ không nói như vậy, thật sự là gãi đúng chỗ ngứa a.....lần trước lưu lại quá ít, ngay cả bạc cũng không kịp mang. Phải biết rằng ở nhân gian mà không có bạc là rất khó qua a, nếu không vừa mới bắt đầu ta cũng sẽ không.....Ai, quên đi.....Hảo! Đợi lát nữa thiết lập hảo kết giới ở chung quanh, xem y như thế nào tìm được ta....Ha ha

“Hảo. Phúc bá, đưa Minh công tử đến khách phòng.”

Khi chưa điều tra chi tiết được hắc, vẫn là trước tiên bắt hắc ở lại sơn trang, cũng tiện bề giám sát hành động của hắc.

Đông Phương Diễm trong tâm nghĩ.

22. Chương 22

Sau khi Minh Nhận theo Phúc bá rời đi, Đông Phương Diễm cùng Sở Lăng Phong cũng trở về nghỉ ngơi.

Đêm yên tĩnh lặng lẽ tiến đến, gió hơi lạnh mang theo chút hơi thở thần bí, ánh trăng bàng bạc nhợt nhạt đều đều vẽ loạn trên nền đất, mang theo ánh sáng nhàn nhạt, hết thấy đều trở nên mơ hồ loáng thoáng như tiên cảnh, đẹp đến mức khiến cho đôi mắt người ta muốn đui mù.

Thẩm Vân nhất thời không hề buồn ngủ, liền khoác lên một kiện áo choàng đứng dậy nghĩ đi ra ngoài một chút, thường thức ánh trăng khó có được này. Ai ngờ vừa đứng lên, trước mắt liền một trận tối đen, suýt nữa lại ngã trở về giường, mất một lúc bám lấy trụ giường mới miễn cưỡng bình thường lại được. Thẩm Vân cười khổ một chút, nghĩ: Xem ra ta thật sự là bị Phi làm hư, trước kia nhiều cửa ải khó khăn như vậy chúng ta đều có thể xông qua dễ dàng. Hiện tại thể nhưng chỉ vì một chút suy sụp này liền đem chính mình ép buộc thành như vậy. Hắc vươn mấy ngón tay trắng nõn chậm rãi xuyên qua mái tóc toàn một màu trắng của mình, mỗi sợi tóc đều giống hệt như tơ.

“Ha ha, xem ra lúc này, Phi nhất định là phải áy náy rất nhiều.”

Thẩm Vân nhẹ nhàng tự nói.

Đến khi trước mắt khôi phục thanh minh, Thẩm Vân liền hướng nội viện đi đến, bất quá lại ngoài ý muốn thấy được một thân ảnh lén lút. Thẩm Vân vừa định tiến lên tìm hiểu đến cùng, đã có người đột ngột kéo cánh tay hắc lại nhẹ nhàng bưng kín miệng của hắc, dùng sức mạnh kéo hắc đến một góc khuất. Thẩm Vân tập trung nhìn lại, hóa ra là Đông Phương Diễm.

Đông Phương Diễm dùng ánh mắt ý bảo Thẩm Vân không cần lên tiếng, liền buông tay ra. Một tay ôm thân thể Thẩm Vân đã hơi lộ vẻ bất ổn, đồng thời quăng ra một ánh mắt hơi trách cứ.

Nguyên lai, Đông Phương Diễm lo lắng Minh Nhận có ý đồ khác, cố ý chờ Sở Lăng Phong ngủ say, nghĩ lại đi xem Minh Nhận. Ai ngờ vừa mới đi đến đầu hành lang gấp khúc, liền đã thấy Minh Nhận đi ra khỏi phòng ngẩng đầu liếc mắt nhìn ánh trăng, cúi đầu bóp tay một cái liền hướng tiểu viện nơi Thẩm Vân ở đi đến. Đông Phương Diễm nghĩ tạm thời án binh bất động, xem hắc là muốn đùa giỡn dạng gì. Một đường theo tới, cũng không ngờ lại nhìn thấy thân ảnh đơn bạc của Thẩm Vân. Khả lại không nghĩ cứ như vậy dừng lại, bất đắc dĩ chỉ có thể đem Thẩm Vân kéo đến bên người mình. Ai....người này a, thật sự là không biết yêu quý chính mình, đều đã muốn bệnh nặng thành như vậy, đêm khuya còn nơi nơi chạy loạn. Hắc lại thực quật cường, chân chính muốn giam hãm cũng đều không được. Kỳ thực, Thẩm Vân bệnh hơn phân nửa đều là tâm bệnh, nay hắc đã có khí lực xuống giường, xem ra là đã muốn thông suốt. Nhìn Thẩm Vân như vậy, Đông Phương Diễm không biết là nên cao hứng, hay là nên lo lắng nữa. Bất quá trước mắt còn có việc trọng yếu hơn, cần chính mình lo lắng. Vì thế, Đông Phương Diễm lại dời ánh mắt nhìn về phía thân ảnh kia.

Minh Nhận co thân mình lặng lẽ quan sát bốn phía, sau khi xác định là không có người, liền đối diện ánh trăng vươn dài thắt lưng một cái.

“Ân a.....Hắc hắc.....nơi này quả là một địa phương tốt a, có thể hấp thu đầy đủ tinh hoa nhật nguyệt, khó trách được ta bị thu hút đến đây. Ha ha, coi như là mệnh của Thẩm Vân không tuyệt. Hảo! Liền lấy nơi này làm trung tâm đi.”

Nói xong, Minh Nhận lập tức bị một đoàn sương khói bao phủ, giây lát sau, sương khói tán đi, Minh Nhận nguyên bản một thân nho sam màu lục nhạt được thay thế bằng một bộ sa y nguyệt sắc, dây cột tóc đậm sắc bị Minh Nhận một phen kéo xuống, mái tóc dài mềm mại đen nhánh như thác nước trút xuống dài đến thắt lưng tinh tế. Trên hai tay cùng hai chân đều mang một cái vòng cổ lục sắc, trên từng cái vòng cổ đều đeo một chiếc chuông màu trắng, chân trần đứng bên bờ liên trì.

Mà bên này Đông Phương Diễm cùng Thẩm Vân đều đã sợ đến ngây người.

Minh Nhận tung người nhảy lên, vũng vàng đứng trên mặt nước. Hắc khê ngẩng đầu lên mặt hướng về phía mặt trăng, chậm rãi vươn tay phải mềm mại giống như không xương, lại đột nhiên hóa thành chưởng lực mạnh mẽ. Nhẹ nhắc mũi chân lên, tung người bay cao, mỗi một lần lên xuống, trên mặt nước nổi lên tầng tầng gợn sóng kia sẽ nở ra một đóa hoa sen trắng nõn, hoa sen nhiễm thêm ánh trăng sáng càng trở nên thanh nhã cao quý, cùng với từng đợt tiếng chuông kia, Minh Nhận ở giữa hoa sen nhẹ khởi điệu vũ. Trên khuôn mặt anh tuấn kia mang theo ý cười nhàn nhạt, khi thì sa y phi vũ khởi lên chút gió nhẹ, khiến cho bạch liên nở đầy trong ao cũng theo thân hình của hắn nhẹ nhàng lay động.

Vũ đạo như vậy không thuộc loại ôn nhu của nữ tử, cũng không thuộc loại kiên cường của nam tử, đó là một loại khí chất hải nạp bách xuyên*, phảng phất giống như người sáng lập ra tất cả vạn vật.

Nhìn mái tóc Minh Nhận tung bay dưới ánh trăng, quanh thân phiếm thượng một tầng ánh sáng, trong nháy mắt, Đông Phương Diễm cùng Thẩm Vân thần trí giống như phiêu du tới chốn thần tiên, thế gian hết thảy giống như hoàn toàn cách xa chính mình, chỉ còn lại một mảnh yên tĩnh tường hòa, từ trong ***g ngực thở ra một ngụm trọc khí, cảm giác giống như cả thân thể đều thư sướng.

Dần dần ánh trăng ngả về hướng tây, Đông Phương Diễm cùng Thẩm Vân liền lộ ra dưới ánh trăng.

*hải nạp bách xuyên: trăm sông đổ về biển, ý chỉ tầm lòng bao dung như biển cả.

23. Chương 23

“A.....bịch.....”

Minh Nhận vô ý nhìn thấy bọn họ, tâm tưởng vừa phân tán liền rơi thẳng vào trong hồ nước. Mà một tiếng động này, cũng làm bừng tỉnh Đông Phương Diễm cùng Thẩm Vân đang đắm chìm trong mê say.

Minh Nhận từ trong hồ nước đi ra, toàn thân cao thấp đều ướt đầm, trên đầu còn vương thêm một cọng lục bình, cả người ướt sũng, điểm này so với bộ dáng mới trước đó quả thật một trời một vực. Minh Nhận vừa đứng vững liền chỉ vào Thẩm Vân cùng Đông Phương Diễm nói:

“Người.....người.....các người, nửa đêm không ngủ nơi nơi chạy loạn làm cái gì nha.....”

Đông Phương Diễm hồi phục tinh thần liền lập tức nói:

“Nga.....ta vừa rồi là muốn nghỉ ngơi, nhưng là không biết ai nửa đêm vẫn lén lút ở trong nhà người khác chạy loạn, người nói ta làm chủ nhân liền phải tấn trách với trách nhiệm của mình, bảo vệ tốt an toàn của người trong trang không phải sao?”

Những lời này một phen không nói rõ ràng, nhưng là người nào đó lén lút mọi người trong lòng đều rõ ràng. Minh Nhận nhất thời mặt đỏ lên, chính hắn một khách nhân thế nhưng buổi tối không hảo hảo nghỉ ngơi, nơi nơi chạy loạn còn trách cứ chủ nhân. Nhưng là.....

Minh Nhận sắc mặt lập tức biến trắng rồi biến xanh, sau đó chuyển trở lại mặt không chút thay đổi, hắn liền vọt tới trước mặt Đông Phương Diễm cùng Thẩm Vân, nghiêm túc nhìn bọn họ nói:

“Đến, nghe theo lời ta nói.....Ta cái gì cũng không thấy, kia hết thảy đều chỉ là ảo giác.....là ảo giác.....là ảo giác.....”

Đông Phương Diễm thấy Minh Nhận sắc mặt biến đổi, liền đem Thẩm Vân hộ đến phía sau mình, nhưng ai ngờ Minh Nhận lại nghiêm túc như vậy vọt đến trước mặt bọn họ nhưng lại nói ra mấy lời khó hiểu đến thế, nhất thời đều ngây ngẩn cả người.

Minh Nhận thấy bọn họ ngốc lăng, đột nhiên ngồi xổm trên mặt đất oa oa khóc lớn:

“Oa.....ta phải làm cái gì bây giờ a.....Ta không muốn vĩnh viễn ở lại nhân gian a.....Ồ.....ta như thế nào lại mệnh khổ như vậy a.....Như thế nào có thể như vậy a.....Ta thật vất vả mới thoát ra được.....Ồ.....”

Bị Minh Nhận nháo như vậy Đông Phương Diễm quả thật là vừa bức mình vừa buồn cười, bất quá hẳn hiện tại là đối một câu của Minh Nhận kia: ‘ta không muốn vĩnh viễn ở lại nhân gian’ khơi mào hứng thú. Hẳn ngồi xổm xuống đối Minh Nhận nói:

“Ừ, người rốt cuộc là làm sao đến đây a?”

Đột nhiên Minh Nhận ngẩng đầu lộ ra một nụ cười dữ tợn nói:

“Hắc hắc hắc.....nếu bị các người nhìn thấy vậy chớ có trách ta.....Các người liền nhận mệnh đi.....Oa ha ha.....”

24. Chương 24

“Ha ha.....”

Lúc này Thẩm Vân là thực sự bật cười.

“Nhận, nếu như người đem lục bình trên đầu gõ xuống, lau khô nước mắt đi, đổi một thân quần áo khác, như vậy lời nói còn hội có uy lực một chút.”

Trên khuôn mặt anh tuấn kia của Minh Nhận lại có dáng tươi cười như vậy thật đúng là không phải tươi cười tốt đẹp đâu.

“Ha ha.....”

Đông Phương Diễm cũng buồn cười, một người chặt vật một chút uy phong cũng không có, lại nói ra những lời như vậy. Thật đúng là.....Ha ha.....

“Các người.....các người.....cũng quá không cho ta mặt mũi. Ai.....Làm sao bây giờ....?”

Minh Nhận vẽ mặt uể oải.

“Nhận, rốt cuộc là làm sao vậy? Không ngờ có thể có vũ đạo đẹp như thế, chúng ta nhìn thấy vượt trội vô cùng. Bất quá, người thật đúng là mê người.”

Thẩm Vân cười nói.

“Ai.....cũng chỉ có thể làm như vậy. Vân, Diễm, các người có thể đáp ứng ta một việc không? Bằng không, ta đây chỉ có cách xóa sạch đi trí nhớ đêm nay của các người. Tuy rằng ta thực không muốn làm như vậy, dù sao trí nhớ cũng là một phần của thân thể.”

Minh Nhận nghiêm túc nhìn Đông Phương Diễm cùng Thẩm Vân nói.

Thẩm Vân cùng Đông Phương Diễm liếc nhau, cùng nói một tiếng:

“Hảo.”

Có thể xuất ra một điệu vũ như vậy, tuyệt đối sẽ không phải là một con người tà ác.

Nghe được câu trả lời của bọn họ, Minh Nhận nhẹ nhàng thở ra. Hắn đem vòng cổ trên cổ tay mình tháo xuống, một cái đeo lên cổ tay Đông Phương Diễm, một cái khác đeo trên cổ tay Thẩm Vân. Suy nghĩ một lát lại đem vòng cổ trên cổ chân mình tháo xuống, nói:

“Người đem vòng cổ này, một cái giao cho Lăng Phong, một cái khác, sau này đeo cho con người đi, coi như là hạ lễ. Chuyện buổi tối ngày hôm nay, hy vọng các người không cần cùng bất cứ kẻ nào nhắc tới, cũng sẽ

không đi điều tra thân phận của ta. Các người chỉ cần biết ta là người tu đạo, tuyệt đối sẽ không làm hại các người là được.”

Bọn họ ba người sau khi đạt thành hiệp nghị, liền đều tự trở về phòng nghỉ ngơi. Kia bạch liên mãn trì, ngay ngày hôm sau khi tiếp xúc với ánh mặt trời, liền theo ánh trăng lạng lẽ biến mất, giống như chưa từng xuất hiện ở nơi này bao giờ.

25. Chương 25

Một ngày lại một ngày trôi qua, trong một tháng này bệnh tình Thẩm Vân đã chuyển biến rất tốt, trên cơ bản đã muốn không có vấn đề gì. Mà Sở Lăng Phong bụng càng lúc càng lớn, bởi vì thai vị hơi cao cho nên thường xuyên nôn mửa, Đông Phương Diễm đau lòng a, nhưng lại không có cách nào khác. Một ngày Sở Lăng Phong thừa dịp thời tiết tốt, ở trong hoa viên đi lại một chút, ai mà ngờ được một lúc trước mắt đột nhiên tối sầm rồi bất tỉnh. Đây nhưng lại làm Đông Phương Diễm vô cùng lo lắng, một đường thẳng hướng đến phòng Minh Nhận, ôm lấy thất lưng y liền sử khinh công, đem Sở Lăng Phong lên thẳng trên giường.

Minh Nhận một phen kiểm tra xong liền nói:

“Không có gì, y chính là thai phản ứng có vẻ nghiêm trọng thôi, người không cần khẩn trương như vậy. Đúng rồi, ta lần trước đưa vòng cổ cho người đâu rồi, người như thế nào không đưa cho y?”

Minh Nhận thấy trên tay Đông Phương Diễm cũng không có mang vòng cổ mình đưa, nhất thời mặt lạnh xuống, không nói một lời liền đi ra ngoài.

Đông Phương Diễm chính là một người thông minh lanh lợi nha, lập tức liền hiểu hắn là đang sinh khí cái gì, liền tiến đến nắm lấy cổ tay Minh Nhận nói:

“Không phải ta không tin người, nhưng là người cùng Phong Phong đều là hai đại nam nhân, mang theo đồ đầy nữ khí, có phải hay không có chút....”

“Người nói cái gì!! Người dám ngạo nó nữ tính? Người có biết hay không kia cũng không phải là vòng cổ bình thường, mang theo nó không những có thể khu ma trừ tà, còn có thể cường kiện thân thể. Nếu gặp kiếp nạn cũng có thể nhờ vào nó mà hóa giải được một, hai phần. Nếu không phải cùng các người hữu duyên, ta sẽ không đem vòng cổ đó tặng cho mấy người các người đâu....Người cư nhiên....cư nhiên....còn dám ghét bỏ, đem bảo bối kia đặt ở nơi tối tăm cho đóng bụi.....Người có biết hay không?! Giống như lão bà người chút phản ứng thai này chỉ cần đeo nó lên, đảm bảo một chút vấn đề cũng sẽ không có, còn có thể giúp dựng thể tinh nguyên.....So với việc người suốt ngày cho y uống thuốc bổ còn muốn tốt hơn gấp trăm lần. Người có biết hay không vì cái gì bệnh của Vân nhanh hảo như vậy? Kia đều là công lao của nó. Người, người.....Ta thật là khổ mới đi đem vòng cổ tặng người. Hừ! Người nếu như còn đối ta không yên lòng, ta lập tức rời đi. Nơi này không lưu ta tất sẽ có chỗ lưu ta!”

Nói xong liền nghĩ muốn gạt tay Đông Phương Diễm đi ra ngoài.

Nghe Minh Nhận nói như vậy, Đông Phương Diễm sao có thể lại để cho hắn rời đi như vậy đâu, vì thế lập tức bày ra khuôn mặt cười bồi:

“Oa.....nguyên lai vòng cổ kia có công hiệu thần kỳ như vậy a....Ha ha.....hảo, hảo, hảo, không cần sinh khí, cứ cho là lỗi lầm của ta đi còn không được sao? Ta ở trong nhà Đế vương, khó tránh khỏi sẽ có tật xấu đa nghi, người không cần lấy vậy làm phiền lòng. Cái này ta mang liền không được sao.”

Nói xong liền đi tới trước tủ, từ ngăn giữa lấy ra một cái tráp tinh xảo. Ba vòng cổ được đặt cẩn thận bên trong, nhìn thấy tráp kia, sắc mặt Minh Nhận hơi hòa hoãn. Đông Phương Diễm từ trong tráp lấy một chiếc vòng ra đeo lên, lại lấy một cái cẩn thận đeo lên cổ tay Sở Lăng Phong, Sở Lăng Phong đang mê man liền lập tức tỉnh dậy. Đông Phương Diễm nhẹ nhàng nắm tay y ôn nhu hỏi:

“Phong Phong, có cảm thấy khá hơn chút nào không?”

Sở Lăng Phong nhàn nhạt nở nụ cười, tuy rằng vẫn là một bộ dáng vô lực, nhưng rõ ràng sắc mặt đã tốt hơn rất nhiều. Đông Phương Diễm nhất thời hiểu được lời nói của Minh Nhận không phải là giả, vội vàng hướng Minh Nhận nói lời cảm tạ.

Ai ngờ Minh Nhận chính là lộ ra một tiếng cười sảng khoái cấp Sở Lăng Phong, không thèm nhìn hấn cái nào liền đi ra ngoài. Xem ra lần này là thật chọc giận hấn, Đông Phương Diễm cười khổ nghĩ.

Minh Nhận nổi giận đùng đùng chạy đến phòng Thẩm Vân, không nói câu nào ngồi xuống ghế khắc hoa văn cạnh bàn, không nói câu gì.

Thẩm Vân thấy bộ dáng hấn như vậy cũng không nói gì, bọn họ mỗi người tự rót cho mình một ly trà. Dù sao loại tình huống này cũng không phải một, hai lần, hơn phân nửa là cùng Diễm cãi nhau....Một tháng qua, Thẩm Vân cùng Minh Nhận tâm đầu ý hợp mà thành tri giao, mà khôn khéo như Thẩm Vân từ lâu đã nhìn thấu tính tình của Minh Nhận. Cho dù chính mình không hỏi hấn cũng sẽ không nhận được mà nói ra, cần gì phải lãng phí nước miếng đầu, rót chén trà ngồi chờ là được.....

Quả nhiên, không quá một hồi sau, Minh Nhận liền đối Thẩm Vân oán giận nói:

“Vân, người nói Diễm như thế nào có thể như vậy đâu....Nga, ta muốn cùng hấn làm bạn tốt, hấn ngược lại khắp nơi nghi ngờ đề phòng ta, nào có thể như vậy a.....”

Nói xong liền đem nước trà còn dư trong chén uống một hơi cạn sạch, trên khuôn mặt anh tuấn vì tức giận mà nhiễm một mặt đỏ ửng mê lòng người.

“Ha ha, kia cũng không có biện pháp a. Dù sao trên đời này, người bụng dạ khó lường có rất nhiều, huống chi Diễm hấn lại là thân sống ở trong gia tộc Đế vương ăn tươi nuốt sống người khác kia. Nếu không có phần cẩn thận này, chỉ sợ rằng hấn đã sớm chết. Huống chi, trên đời này, khó nhận biết nhất chính là lòng người.....”

Thẩm Vân chậm rãi quay đầu, lẳng lặng nhìn ra bên ngoài cửa sổ đến thất thần. Gió nhẹ mơn trớn, vài sợi tóc màu bạc kia của hấn cùng tùy theo gió phát phơ.

Tuy rằng Thẩm Vân không nói gì, nhưng là Minh Nhận vẫn nhìn ra, mỗi khi hấn xuất thần nhất định là đang nghĩ về nam tử tên Lâm Phi kia, bởi vì khóe miệng hấn khi đó không tự giác mang theo một chút tươi cười....mang theo ưu thương nhàn nhạt cùng vô tận kỳ vọng và không hồi hận.

Cứ như vậy, ở lại Vô Nhai Sơn Trang trong không khí yên ả và tường hòa, bánh xe thời gian lặng lẽ chuyển động qua ba mươi ngày đêm.

26. Chương 26

Lâm Phi gần đây thực nôn nóng, cùng lúc là vì đã mau có bầu được tám tháng, mà tuy nói là tám tháng, nhưng bụng kia đã muốn lớn giống như sắp sinh hài nhi rồi, ban đêm luôn luôn xuất hiện tình trạng đồ mồ hôi trộm. Tuy rằng Ảnh Vô Song thực ôn nhu giúp y chuẩn bị tốt hết thảy, nhưng là, điểm này cũng không thể tiêu trừ nôn nóng trong lòng Lâm Phi, ngược lại càng làm cho y sốt ruột hơn.

Có lẽ Lâm Phi cũng biết nguyên nhân, đúng vậy, y biết. Gần đây trong đầu y luôn bắt chợt lóe qua một hình ảnh, một lần lại một lần, khả như thế nào lại luôn không rõ ràng, nhưng ít nhất y có thể khẳng định, đó chính là những hình ảnh kia đều là Thẩm Vân.

Vì cái gì?

Chính mình rõ ràng không biết hấn, nhưng là những hình ảnh luôn xuất hiện trong đầu này lại biểu hiện cho cái gì? Nếu chính mình thực sự nhận thức Thẩm Vân, kia Vô Song vì cái gì lại phải lừa gạt y....

Lâm Phi có thể khẳng định là mình có biết Thẩm Vân, hơn nữa cũng khẳng định cùng hấn có quan hệ rất sâu xa, nhưng là y lại không muốn tin tưởng rằng Vô Song luôn luôn đang lừa gạt y.....Mỗi khi nghĩ đến chuyện như vậy, Lâm Phi liền trở nên nôn nóng.....Mà cảm xúc nôn nóng như vậy khiến cho hài tử trong bụng cũng trở nên không an phận, thường xuyên ở trong bụng y quằn quắn cước đá, cho dù là thân thể của người tập võ cũng có chút chịu không nổi, huống chi hài nhi lớn lên cũng có thể hấp thu tinh khí của y.....Đến lúc này chính mình gây đi một vòng lớn không nói, liên lụy đến hài nhi thì thật tội nghiệp.....Không được! Ta nhất định phải đem chuyện này hỏi cho rõ ràng!!

Nhất thời, Lâm Phi trong mắt tinh quang chợt lóe, trong lòng bắt đầu tính toán....

Lâm Phi hướng ra bên ngoài kêu một tiếng:

“Người đâu!”

Nhã Trúc vẫn canh giữ ngoài cửa vội tiến vào trong phòng hỏi:

“Lâm công tử có việc gì phân phó?”

Lâm Phi lạnh lùng nói:

“Đi gọi Giáo chủ nhà ngươi lại đây, nói là ta có chuyện rất trọng yếu phải cùng hần nói.”

Nhã Trúc mơ hồ cảm thấy rất không thích hợp. Tuy rằng Lâm công tử bình thường cũng là lạnh lùng như vậy, nhưng là hôm nay lại giống như có một cỗ áp lực vờn chung quanh y, làm cho người ta có loại cảm giác không thở nổi. Phát hiện sự tình không ổn, Nhã Trúc liền lập tức chuyển thân đi thông tri Ảnh Vô Song.

Chỉ trong chốc lát Ảnh Vô Song đã đến U Minh các, thấy Lâm Phi lạnh lùng ngồi ở bên bàn tròn, liền nhẹ nhúu mày lại. Ảnh Nghị đi theo sau hần mở miệng muốn nói cái gì đó, khả Ảnh Vô Song lại đối y khoát tay ý bảo y đi ra ngoài, Ảnh Nghị dừng lại một chút, nhưng rồi vẫn là tuân theo lui ra ngoài.

Sau khi cửa phòng khép lại, Ảnh Vô Song liền mang theo ý cười trên mặt hướng Lâm Phi đi qua, từ phía sau lưng ôm lấy y, vô cùng thân thiết dùng hai má cọ cọ Lâm phi, bàn tay ở trên phần bụng cao cao kia của Lâm Phi nhẹ nhàng vuốt ve:

“Phi, làm sao vậy? Có chuyện gì mà vội vã tìm ta như vậy, có phải không tiểu tử này lại không ngoan nháo người a....Hì hì.....”

Nói xong còn xoay người đối cái bụng của Lâm Phi làm bộ như uy hiếp nói:

“Tiểu tử ngươi nếu không ngoan khi để cha ngươi, phụ thân liền đánh đòn ngươi nga.....”

Ai ngờ Lâm Phi chỉ là lạnh lùng nhìn Ảnh Vô Song, hung hăng đẩy mạnh hần ngã trên mặt đất.

Ảnh Vô Song hơi giật mình ngồi dưới đất, nhưng cũng không sinh khí, chỉ kỳ quái hỏi:

“Phi, ngươi làm sao vậy, không thoải mái sao?”

Lâm Phi đỡ thất lưng đứng dậy, lạnh lùng nhìn Ảnh Vô Song, nói:

“Hừ, ngươi cần gì phải ở đây giả mù sa mưa! Đứa nhỏ này căn bản không phải là của ngươi! Mà là của ta cùng Thẩm Vân! Ngươi lừa gạt ta, lại đem bắt ta đến nơi này làm tù binh, rốt cuộc là có mục đích gì?”

Lời này vừa nói ra, lập tức toàn bộ U Minh Các liền lâm vào trầm mặc, mà Ảnh Vô Song chính là cúi đầu, mái tóc lòa xòa xuống trán che khuất vẻ mặt hần, không ai biết là hần đang suy nghĩ cái gì.

Trầm mặc thật lâu khiến cho Lâm Phi bắt đầu trở nên hoảng hốt. Nếu như Ảnh Vô Song trầm mặc là đại biểu cho cam chịu, kia hết thấy thật sự giống như chính mình suy nghĩ sao, tất thấy những việc này chỉ là một đại âm mưu? Chính mình cùng Thẩm Vân mới thật sự là một đôi ái nhân, mà Ảnh Vô Song mới chính là người chen ngang vào, hần lợi dụng một chút mưu kế không đứng đắn khiến cho mình quên đi Thẩm Vân để khiến cho hần chết tâm. Đột nhiên dung nhan mang theo tuyệt vọng thật sâu kia của Thẩm Vân lại xuất hiện ở trước mắt Lâm Phi. Lâm Phi chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm suýt ngất đi, vươn tay bám trụ lấy mặt bàn, mới miễn cưỡng trấn định lại.

Nếu hết thấy này đều là sự thật, kia tình cảm của chính mình dựa vào cái gì có thể a! Tình cảm dựa vào cái gì mà có thể a!!

Không! Không!!

Vô Song, ngươi mau nói gì a.....Phủ nhận a!! Nói cho ta biết hết thấy này không phải là sự thật a!!...

Qua một hồi lâu, Ảnh Vô Song mới từ trên mặt đất đứng lên, sửa sang lại mấy nếp gấp trên quần áo một chút, khi hần ngẩng đầu, con ngươi từng ôn nhu như nước kia nay chỉ còn lại một mảnh lạnh như băng.

“Hừ....Không nghĩ tới các người đúng thật là yêu đến khắc cốt minh tâm như vậy a, ngay cả ‘Vong Trần’ đều không có biện pháp khiến người hoàn toàn quên đi hắc. Hừ.....người không cần thử ta, nói thật cho người biết, đã loại trong bụng người thật sự là của Thẩm Vân kia.”

“Người.....người nói cái gì?”

Lâm Phi cảm thấy chân hắc đã muốn không đứng được nữa. Ngón tay bám trên mặt bàn bởi vì siết chặt quá mức mà trắng bệch.

Nhìn sắc mặt Lâm Phi một mảnh trắng bệch, Ảnh Vô Song liền từ từ cảm thấy tức giận gần đây tích tụ trong lòng, tựa hồ dần dần tiêu tán.....

Lâm Phi tuy rằng đã bị ‘Vong Trần’ ảnh hưởng mà yêu thương mình, nhưng chính là trong tiềm thức y vẫn cùng chính mình duy trì khoảng cách. Chỉ cần mình thoáng động một chút, y liền tự giác tiến vào trạng thái phòng bị. Tựa hồ cảm thấy trình độ như vậy còn chưa đủ, Ảnh Vô Song bên môi gợi lên một mặt tươi cười tàn nhẫn. Hắc từ trong ống tay áo xuất ra một khối ngọc bội, ném lên mặt bàn.

“A.....nhận ra đây là cái gì sao?”

Lâm Phi lẳng lẳng nhìn ngọc bội kia, đột nhiên ‘rắc....’ một tiếng, từ trên bức tường kín không một kẽ hở kia, tựa hồ xuất hiện một cái khe. Lâm Phi trong đầu xuất hiện thật nhiều hình ảnh mãnh liệt. Mơ hồ lại chân thật, trong mỗi một hình ảnh đều có thân ảnh của người thanh nhã giống như tiên nhân kia.

“Ha ha.....Phi, thật khó a, có thể nghe người bày tỏ tình yêu như vậy.”

Cặp mắt kia vừa nói vừa như mang theo trong đó sắc thái nghịch ngợm.

“Ta nhất định sẽ đem ngày này chặt chẽ ghi tạc trong lòng, chỉ cần chúng ta còn sống, ngọc này liền tuyệt đối không rời khỏi người ta.”

Dung nhan khó có được một lần đứng đắn kia, lại mang theo thành kính thật sâu.

Lâm Phi cảm thấy đầu đau khó có thể chịu nổi, y đột nhiên vọt tới trước mặt Ảnh Vô Song, một phen kéo lấy vạt áo hắc, lớn tiếng chất vấn:

“Vân đâu? Vân ở nơi nào? Người đem hắc đi đâu? Vì cái gì ngọc bội lại ở trong tay người?! Nói!!!”

Nhất thời, sát khí lạnh thấu xương tràn ngập U Minh Các.

Ảnh Nghị canh giữ ngoài vừa cảm nhận được sát khí, đang muốn rút kiếm vọt đi vào, Nhã Trúc đã phi thân vọt tới bên Ảnh Nghị quỳ xuống bẩm báo:

“Tả Hộ pháp, không tốt! Có người xông qua mê trận, đang hướng tới bên này.”

“Cái gì?! Thế nhưng lại có người có thể vượt qua mê trận?!”

Ảnh Nghị thoáng nhìn lại U Minh Các đang tỏa ra sát khí phía sau, vẫn là đề khí bay lên.

“Lập tức triệu tập Ảnh đường hộ vệ, ta đi trước xem sao!”

Lời vừa mới dứt, người cũng đã lướt ra ngoài hơn trăm trượng.

“A.....Người muốn ta nói cái gì? Nói cho người a. Thẩm Vân đã chết!! Ngay sau đại hôn của ta và người một tháng, hắc đã muốn chết rồi!! Lúc này chỉ sợ ngay cả thi thể đều đã muốn hư thối hết.....Ha ha ha.....”

Kia tiếng cười lạnh như băng giống như một thanh lợi kiếm đâm vào trong lòng Lâm Phi.

“Ầm.....”

Kia bức tường vẫn chắn giữa chân thật và hư ảo, rốt cuộc ngăn không được áp lực mà sụp đổ. Trí nhớ bị phong tỏa mấy tháng liền lúc này giống như hồng thủy trào ra, đánh vào thật mạnh, làm cho Lâm Phi cảm thấy đầu hắc ngay lập tức sẽ vỡ tung ra.

“A....A!!!!!!”

Lâm Phi liều mạng ôm lấy đầu tê thanh gào thét, giống như làm vậy có thể phát tiết một chút đau đớn làm cho người ta điên cuồng kia. Dần dần, một màu đỏ tàn bạo nhuộm dần hai mắt nguyên bản thanh minh của Lâm Phi.

Y hất mạnh bàn trà, kéo giường trường xuống, gạt đổ bình hoa, hủy diệt hết tất cả những gì nhìn thấy trước mắt. Nhưng là vẫn không đủ! Không đủ!!!!

Đột nhiên, cặp mắt màu đỏ kia thoáng nhìn thấy thanh kiếm treo ở đầu giường, y tùy ý rút ra trường kiếm, liền điên cuồng hướng Ảnh Vô Song chém tới, hoàn toàn không để ý rằng hành động điên cuồng của y, đã muốn làm cho phần bụng cao cao kia liên tục bị động.

“Ta muốn giết người.....ta muốn giết người.....”

27. Chương 27

“Hai người các người cần phải theo sát ta, không được đi nhầm, bằng không chết oan chết uổng ta cũng không chịu trách nhiệm a.”

[Huyền: đương nhiên ‘hai người các người’ kia muốn chỉ bên nào rồi ~. Diễm *đánh bay*]

Minh Nhận một bên ở phía trước dẫn đường, một bên căn dặn Thẩm Vân cùng Đông Phương Diễm.

Đột nhiên có người chặn đường đi của bọn họ, người này đúng là Ảnh Nghị.

“Không biết các vị đột nhiên viếng thăm là có chuyện gì quan trọng.”

Ảnh Nghị mặt không chút thay đổi hỏi.

“Tìm về người mà ta ước định bên nhau cả đời, không hơn.”

Thẩm Vân thông dong mà kiên định đáp.

Ảnh Nghị trầm ngâm trong chốc lát, lại nghĩ đến mình vừa rời khỏi nơi có người sát khí nhiếp nhân kia, liền thở dài.

Xem ra sự tình cũng đến lúc nên giải quyết rồi.

“Cũng tốt, các người hãy đi theo ta.”

Liền lướt đến phía trước, dẫn bọn họ đi đến U Minh Các.

Vào rất nhiều năm sau, mỗi khi Thẩm Vân hồi tưởng lại những việc trải qua ngày đó, vẫn là bất giác cảm thấy tin đập nhanh từng đợt.

“Ta muốn giết người!.....Hô.....Ta muốn giết người!!! Hô.....”

Kiểm khí sắc bén ở trong U Minh Các nho nhỏ tùy ý vung lên, lướt đến chỗ nào liền giống như cuồng phong lướt quá, đem hết thảy đều phá hư đến hầu như không còn gì.

Ảnh Vô Song một bên trốn tránh, một bên thầm nghĩ đối sách.

Ở trong võ lâm, hắn cùng Lâm Phi võ công vốn là sà sà như nhau, nếu là bình thường còn có thể tử chiến đến cùng. Khả giờ phút này Lâm Phi cư nhiên bị vây trong trạng thái điên cuồng như vậy, công lực so với bình thường còn muốn mạnh hơn vài lần. Lần này chỉ thoáng qua một phút thất thần, kiếm phong liền vụt qua bên má lưu lại một vết máu nhọt nhọt.

Không được!! Không thể ở lại trong U Minh Các! Không gian nhỏ hẹp như vậy mình căn bản là không có không gian để phản kích. Vì thế Ảnh Vô Song liền đột nhiên xuất thủ đánh úp về phía cổ Lâm Phi, ngay khi y tránh đi liền dùng sức phá cửa sổ xông ra ngoài.

“Đừng nghĩ trốn!!”

Lâm Phi lập tức đuổi theo.

Hai người hấn người tới ta đi ở trong không gian rộng lớn đánh nhau, mà đại bộ phận thời gian đều là Ảnh Vô Song đều ở trong trạng thái bị vây khốn, dần dần căn bản vốn không thực nghĩ đem Lâm Phi là địch, Ảnh Vô Song cũng bị Lâm Phi khơi dậy tâm tranh đấu.

Lúc này Nhã Trúc dẫn Ảnh đường hộ vệ tụ tập lại đây, khi bọn họ đang muốn tiến lên hỗ trợ thì đã thấy Ảnh Vô Song hướng Nhã Trúc bay đến, đoạt đi trường kiếm trong tay hấn:

“Các người đều ngoan ngoãn đứng ở nơi này cho bản Giáo chủ, bất luận là kẻ nào cũng không được hành động thiếu suy nghĩ.”

“Đem Vân trả lại cho ta! Đem Vân trả lại cho ta!!..Hô hô.....Ta muốn giết người! Giết người!!”

“Thẩm Vân đã sớm chết! Ha ha.....Đã chết!!”

Cho nên khi đám người Thẩm Vân đi vào U Minh Các, liền nhìn thấy Lâm Phi cùng Ảnh Vô Song đang ở bên trong kịch liệt đánh nhau. Mà một đoàn Ảnh đường hộ vệ lại khoanh tay đứng đó, lẳng lặng ở một bên xem cuộc chiến. Kiếm cùng kiếm khi đó cường lực ma sát, ở trong không trung hình thành hỏa hoa lam sắc hoa mỹ.

Một khắc kia nhìn thấy Lâm Phi, Thẩm Vân liền sợ ngây người....Đột nhiên hấn cảm thấy một loại sợ hãi khó hiểu.....Kia.....thật sự là Lâm Phi sao.....

Kia khuôn mặt nguyên bản anh tuấn của Lâm Phi, giờ phút này giống như đang chịu thống khổ thật lớn mà trở nên dữ tợn. Kia đôi mắt nguyên bản thanh minh giờ tràn ngập cừ hận cùng tuyệt vọng, đỏ sẫm giống như sẽ ngay lập tức xuất huyết. Kia nguyên bản phần bụng bằng phẳng, giờ phút này lại tròn tròn cao cao đến dọa người. Kia cổ sát khí kinh khủng phát ra, làm cho Thẩm Vân giật mình nghĩ chính mình nhìn thấy là Dạ Xoa từ địa ngục thoát ra báo thù.

Tại sao có thể như vậy?...Phi như thế nào hội biến thành như vậy.....Mấy tháng này, Phi rốt cuộc trải qua loại tra tấn gì, cho nên y mới trở nên điên cuồng như thế!....Còn có cái bụng lớn đến dọa người kia là như thế nào.....

Trong một thoáng, trong đầu Thẩm Vân hoàn toàn trống rỗng.

“Hạo Thiên!!!”

Tiếng hô của Ảnh Nghị khiến cho Thẩm Vân hồi phục tinh thần. Không biết từ khi nào Ảnh Vô Song đã muốn bị đánh bại, trường kiếm trong tay cắm ở trong đất, bên môi còn mang theo vết máu, hiển nhiên là bị nội thương, mà Lâm Phi vẫn là đang điên cuồng công kích tới. Mắt thấy kiếm kia sẽ tiến nhập vào ***g ngực Ảnh Vô Song, đúng lúc này Ảnh Nghị liền hét to rồi phóng vọt qua, chắn ngay phía trước Ảnh Vô Song. Nhưng kỳ quái là, hấn gọi ra khỏi miệng cũng là tên của một người khác. Mà Ảnh Vô Song khi nghe đến cái tên kia, rõ ràng là thập phần kinh hãi.

Nhưng mà, những cái đó cũng không phải là thứ Thẩm Vân chân chính quan tâm. Hấn chỉ biết là không thể để Thẩm Vân tái tiếp tục điên cuồng như vậy. Nếu như cứ tiếp tục ở cái dạng này, Lâm Phi nhất định sẽ kiệt sức mà chết!!

Vì thế hấn vội vọt qua, ý đồ muốn làm Lâm Phi tỉnh lại.

“Phi!! Ta là Vân a, ta ở bên này.....Ta ở bên này a....Người có nghe thấy không?”

“Vân.....”

Khi vừa nhìn thấy Thẩm Vân, ánh mắt Lâm Phi lập tức xuất hiện một tia thanh minh.

“Phập....”

Nhưng là, thanh trường kiếm kia vẫn là hung hăng đâm vào ngực Ảnh Nghị.

28. Chương 28

Ảnh Vô Song còn chưa có từ trong khiếp sợ vừa rồi tỉnh táo lại, chính là ngơ ngác nhìn thân hình cường kiện của Ảnh Nghị chậm rãi ngã xuống, nhưng thân thể lại theo bản năng đem y ôm vào trong lòng.

“Thật tốt quá.....Người.....không có bị thương.....Thật sự là tốt quá.....Ha ha.....Khụ khụ....”

Ảnh Nghị run run vươn tay nhẹ vuốt khuôn mặt tinh xảo của Ảnh Vô Song, trong mắt bao hàm rất nhiều ôn nhu cùng yêu say đắm. Ánh mắt như vậy là ánh mắt Ảnh Vô Song chưa từng nhìn thấy ở Ảnh Nghị, nhưng không hiểu sao lại là quá mức quen thuộc.

Đột nhiên nhiên hắn mở to hai mắt nhìn nhẹ nhàng kêu một tiếng gì đó. Ảnh Nghị cũng không có đáp lại hắn, chính là đôi môi tái nhợt kia lại hiện lên một mặt tươi cười.

“Nguyên lai, người vẫn đều không có quên ta.....Như vậy....như vậy đủ rồi.....”

Ảnh Nghị thanh âm càng nói càng nhẹ, cánh tay nâng lên dường như cũng chịu không nổi sức nặng chậm rãi rơi xuống.

Thẳng đến khi sâu trong đôi mắt ôn nhu kia không còn hiện ra ảnh ngược của chính mình nữa, Ảnh Vô Song mới khôi phục tinh thần. Hắn run run vươn tay chạm lên khuôn mặt bình yên của Ảnh Nghị, dừng lại trên khóe miệng đang mỉm cười kia. Ngay người một hồi, Ảnh Vô Song đột nhiên phá lên cười, cười đến nỗi nước mắt đều không chế không được theo khóe mắt chảy ra.

“Ha ha ha.....Ngốc tử.....ngốc tử.....như thế nào sẽ có người ngốc như vậy.....Như thế nào.....lại có.....người ngốc như vậy.....Ồ.....”

Một lát sau, Ảnh Vô Song ôm lấy Ảnh Nghị, phi thân bay lên, chốc lát sau liền biến mất trước mắt mọi người.

Ảnh đường hộ vệ hộ chủ rời đi, trong khoảng thời gian ngắn liền có chút vô thố, Nhã Trúc nhìn thoáng qua bốn người, lập tức theo Ảnh đường hộ vệ ly khai U Minh Các. Nơi này cũng không phải là nơi bọn họ có thể đi vào, nếu trước khi Giáo chủ không có đặc biệt công đạo, liền để bọn họ đi đi. Chúng ta chỉ cần làm tốt bốn phận của mình, trong lúc Giáo chủ không có mặt giúp hắn bảo vệ thật tốt Tổng đàn là tốt rồi. Ân...đây đúng là thời điểm thông tri Hữu Hộ pháp hồi Tổng đàn, cho dù mình cũng rất là không muốn gặp hắn. Ai.....

Trên thực tế Thẩm Vân bọn họ cũng không rảnh đi quản người khác, chỉ có Minh Nhận là nhìn theo phương hướng Ảnh Vô Song rời đi, sau đó lộ ra một cái tươi cười bí hiểm.

“A!.....A!!.....”

Khi Lâm Phi nhìn thấy Thẩm Vân thật là có chút thanh tỉnh. Nhưng là, khi y vuốt lên mái tóc bạc trắng của Thẩm Vân, liền ôm đầu giống như phát cuồng kêu lên.

“Phi! Phi!! Người làm sao vậy?”

Thẩm Vân gắt gao ôm lấy thân thể Lâm Phi không biết nên làm thế nào cho phải.

Minh Nhận thấy thế không khỏi nhíu mày. Hắn đi đến bên Lâm Phi vung ống tay áo lên, màu đỏ trong mắt Lâm Phi liền thối lui, lập tức ngất đi.

“A....ha....ha.....a.....”

Nhưng chẳng được bao lâu, Lâm Phi lại bắt đầu run rẩy, mồ hôi hai bên trán chảy xuống, sắc mặt chuyển trắng bệch, cả người đều không ngừng run rẩy, hạ thân thậm chí bắt đầu có máu chảy ra.

“Phi!! Người làm sao vậy, tại sao lại có thể như vậy?”

Thẩm Vân quả thật là hoảng loạn, nhìn thấy Lâm Phi chịu đựng thống khổ như vậy, hắn trừ bỏ bất lực vẫn là bất lực. Giờ phút này hắn thực hận chính mình như vậy, hận chính mình vô năng.

“Ta.....a.....Ta không sao.....a.....”

Lâm Phi giãy dụa mở mắt ra, liền nhìn thấy khuôn mặt lo lắng của Thẩm Vân. Kia dung mạo tuyệt mỹ giờ phút này so với mặt mình sợ là không có mấy điểm khác biệt. Lâm Phi nghĩ muốn xoa xoa khuôn mặt của hắn cười nói cho Thẩm Vân mình không có việc gì, chỉ là đứa nhỏ của chúng ta búng bình mà thôi, nhưng y hiện tại ngay cả khí lực để nói cũng không có, đau đớn đến điên đảo trời đất khiến y chỉ có thể miễn cưỡng nói ra vài từ đứt quãng.

Minh Nhận thân thủ bắt lấy cổ tay Lâm Phi, lại quan sát lượng huyết chảy ra của y, sắc mặt có điểm ngưng trọng.

“Nhận, Phi y rốt cuộc thế nào.....”

Thẩm Vân vội vàng hỏi.

“Ân.....Y là động thai khí. Nhìn tình hình này chỉ sợ là phải sinh non. Mau, đừng có thất thần! Diễm, mau giúp đem y nâng vào trong phòng đi, ta đi lấy mấy thứ, lập tức sẽ quay lại. Đợi lát nữa nếu y đau quá thì đem y trối lại, miễn cho y làm bị thương chính mình. Còn có, trước đó đổi cho y một kiện quần áo khô mát. Hiểu không?”

“Đã biết, người đi chuẩn bị đi. Chúng ta chờ người.”

Đông Phương Diễm đáp.

Lập tức Đông Phương Diễm cùng Thẩm Vân đem Vân Phi nâng vào U Minh Các, nhẹ nhàng đưa y đặt ở trên giường. Lúc này Lâm Phi đã muốn đau đến lăn lộn trên giường, không có biện pháp, bọn họ chỉ có thể làm theo cách Minh Nhận căn dặn. Đợi đến khi làm xong hết thấy, Thẩm Vân cùng Đông Phương Diễm cùng là mồ hôi đầm đìa cả người.

“Vân...a.....Vân.....ha...ha....hô hô.....”

“Ta ở đây, ta ở ngay đây. Phi, tái kiên trì một chút. Nhận lập tức sẽ trở về ngay.”

Thẩm Vân một tay gắt gao nắm tay Lâm Phi, một tay cầm khăn vải thay Lâm Phi lau mồ hôi. Nhìn gương mặt thống khổ vạn vạ của Lâm Phi, cho dù cách một tầng vải dệt cùng có thể nhìn thấy đứa con đang ở trong bụng động đậy. Thẩm Vân không khỏi cảm thấy lo lắng.

“Nhận như thế nào còn chưa có quay lại a?!”

29. Chương 29

“Nhận như thế nào còn chưa có quay lại a?!”

Đúng lúc này Minh Nhận đi tới, buông thứ gì đó trong tay ra liền đi tới bên giường qua sát tình trạng của Lâm Phi.

Nước ối đã muốn phá được một thời gian, sản đạo trên cơ bản cũng đã mở ra, xem ra cũng không có tệ lắm.

“Lâm Phi, người nghe ta nói đây. Hiện tại đã muốn tiến vào thời khắc sinh sản máu chốt, người trước điều chỉnh hô hấp một chút, sau đó hít sâu một hơi dùng sức đem đứa nhỏ đẩy mạnh vào sản đạo, biết không? Người là sinh non, cho nên càng không thể chậm trễ. Đứa nhỏ phải nhanh đi ra một chút.”

“A....ha....hô...ha....ta....ta đã biết....”

Lâm Phi miễn cưỡng đáp lại, dựa theo lời của Minh Nhận mà làm. Nhưng là vừa rồi hành động điên cuồng làm tiêu hao rất nhiều thể lực của y, đứa nhỏ vẫn là không ra được. Tuy rằng đã có thể nhìn thấy đỉnh đầu nho nhỏ của đứa nhỏ, nhưng là mỗi lần mới ra được một chút liền rụt quay trở về.

“Ha.....ha.....a.....Vân.....Ta không thể.....sử.....khí lực.....A!....”

Đứa nhỏ ở trong sản đạo cử động không thể nghi ngờ làm tăng thêm thông khổ của Lâm Phi. Lâm Phi cảm thấy chính mình giống như bị xé rách ra rồi. Mỗi lần thật vất vả góp được một chút khí lực, chỉ cần đứa nhỏ hơi động một chút, liền lập tức bị thống khổ thay thế.

“Cứ tiếp tục như vậy đại nhân cùng đứa nhỏ đều gặp nguy hiểm. Mau!! Vân, Diễm, các người nắm chặt cánh tay chặn y lại, như vậy cũng có thể giúp hắn có thể tiết kiệm chút sức lực.”

Nói xong liền dùng sức ở trên bụng của Lâm Phi áp xuống.

“A!!...A!!...Ách....”

Lâm Phi hai mắt đột nhiên mở to, đau đớn khủng khiếp khiến cho y lập tức ra sức giãy dụa. Lâm Phi cảm thấy sinh mệnh của mình giống như theo thời gian từ từ xói mòn rồi biến mất....

“Mau!! Chặn y lại! Lâm Phi, dùng sức a! Người nếu không sử dụng, đứa nhỏ như thế nào cũng không ra được a...Các người vất vả lắm mới được sum họp cùng một chỗ. Người chẳng lẽ muốn Thẩm Vân đồng thời mất đi cả người cùng đứa nhỏ sao?! Mau dùng sức a!”

“Phi!...Phi!! Dùng sức a! Ta không nghĩ phải mất đi người a!!”

Thẩm Vân gắt gao nắm tay Lâm Phi, giống như muốn đem sức mạnh của mình truyền qua cho y, nước mắt yên lặng rơi xuống, từng giọt từng giọt rơi trên gương mặt tái nhợt của Lâm Phi.

“Ách.....hô hô....A....”

Lúc này Lâm Phi tựa hồ cảm giác được Thẩm Vân đang gọi mình, đột nhiên nắm chặt hai tay dùng sức đem đứa nhỏ đẩy mạnh khỏi sản đạo. Vừa rồi gương mặt không huyết sắc lại trở nên đỏ bừng, cổ ngưỡn về phía sau thậm chí có thể nhìn thấy gân xanh nổi lên.

“Mau ra đây! Mau ra đây! Tái lại thêm chút lực a!!”

“A!!...Ách....”

Lâm Phi dùng lực mạnh một chút, đột nhiên cảm giác được có gì đó từ trong cơ thể mình trượt đi ra ngoài, liền kiệt sức ngã xuống giường, không lâu sau liền nghe được tiếng khóc của trẻ con.

“Ha ha~~ Vân, là một nam hài nga....”

Minh Nhận đem hài nhi lau sạch sẽ liền đưa tới bên giường, để cho Lâm Phi cũng có thể nhìn nó. Lâm Phi vươn tay nhẹ nhàng chạm lên bàn tay thịt nhỏ nhỏ kia đang gắt gao nắm chặt lại. Hài tử vừa rồi ở trong bụng cha giống như đã huyền não đến một mức, lúc này chính là ngủ thật say đâu.

“Vân.....người mất hứng sao? Mau đặt cho con một cái tên đi.....”

Lâm Phi nhìn bộ dáng Thẩm Vân ngẩn người, có chút lo lắng, vì thể suy yếu mở miệng nói.

Thẳng đến khi nghe được thanh âm của Lâm Phi, Thẩm Vân mới khôi phục tinh thần.

“Hảo, chúng ta kêu nó là Quân Khuynh được không? Thẩm Quân Khuynh. Ta hy vọng nó tương lai cũng có thể gặp được người yêu nó, vì yêu nó mà không hề oán thán cũng không hề hối hận....”

“Hảo.....”

Hắn vươn tay chạm lên trán nhàn tái nhợt của Lâm Phi, nước mắt không nhịn được rơi xuống.

“Ô.....Phi.....Người không có việc gì thật sự là quá tốt....Thật sự là.....thật tốt quá.....”

Khóc khóc một hồi liền ngủ. Lâm Phi ôn nhu nhìn Thẩm Vân, thẳng đến khi mệt mỏi không chịu được mới không thể không nhắm mắt lại nghỉ ngơi. Ánh mặt trời nhẹ nhàng tiến vào, bất tri bất giác đã là tang tảng sáng. Hôm nay dương quang tựa hồ cũng bị ba người đang ngủ say cuốn hút, trở nên phá lệ ảm áp a.....

Đông Phương Diễm cùng Minh Nhận ở một bên nhìn một nhà ba người bọn họ, cũng không nén được ý cười. Trải qua nhiều việc như vậy, bọn họ rất cuộc cũng đoàn viên.

Năm năm sau.....

Thời gian trôi qua mau, trong chớp mắt đã qua năm năm.

Tiểu Quân Khuynh hoàn toàn kế thừa mỹ mạo của Thẩm Vân, tuổi còn nhỏ đã thập phần xinh đẹp tuyệt trần. Nhưng là làm cho Lâm Phi đau đầu là nó cũng kế thừa sự xảo trá của Thẩm Vân, quả thực là chỉ có hơn cũng không có kém a.....

Trong thời gian này, Ảnh Vô Song cùng Ảnh Nghị cũng đã tới một lần, giải thích chuyện của ngày đó, đồng thời cũng cấp bọn họ một cái công đạo. Nhưng là sau khi sự tình đều đã giải quyết, cũng chỉ có thể cảm thán một tiếng vận mệnh...Bằng không, như thế nào chuyện không tưởng như vậy có thể xảy ra đâu.....

Này có lẽ chính là kiếp số định mệnh đi.....

Bất quá, có thể khẳng định là: Tình yêu của chúng ta.....vĩnh viễn không hối hận.

.....Hoàn:.....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-bat-hoi>